

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ketabton.com

پردي ماشوم

زړگى عليخېل

لنډي كيسې

پردي ماشوم

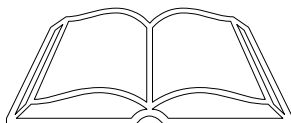
ژباړون

نجيب الله زړگى عليخېل

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

د کتاب چاري د ژباړون په حق کي خوندي دي

پردي ماشوم	::	کتاب	◆
نجيب الله زړگی عليخېل	::	ژباړون	◆
نجيب الله زړگی عليخېل	::	کمپوز	◆
alikhailnajeel@gmail.com	::	اي مېل	◆
03023823974	::	موبائل نمبر	◆
خليل الله تصميم	::	سيتينگ، ډيزائن	◆
محمود رشي	::	پوښتنی	◆
500	::	تعداد	◆
سباوون پښتو ادبي ټولنه کوټه	::	خپرونکی	◆
2015 ع	::	لومړی چاپ	◆
100	::	بيه	◆

د موندلو درک : نيو کالج پبلکېشنز آرچرود کوټه

کتاب پلورنځی، ريگل پلازه د کان نمبر ۷ جناح روډ کوټه

ال جان پبلشرز شېراني مارکېټ عبدالستار روډ کوټه

غزنوي کتب خانه قندهاري بازار کوټه

ترون

د هغه سپېڅلي انسان په نوم چي د پښتو او پښتنو سره يې
بې کچه مينه وه.
هغه ځير بابا چي مور ته يې سوچه پښتوراي پاته ده.

خان شهيد عبدالصمد خان بابا

زرگی عليخېل

پردي ماشوم

زرگی عليخېل

ډالۍ

د تنظيم ملگري ليکوال کوتي او سباوون پښتو ادبي
ټولني کوتي وټولو ملگرو ته ډالۍ چي د دوی په صحبت کي زه
دخپلي مورنۍ ژبي
(پښتو)

سره اشنا او خدمت ته يې چمتو شوم.

زرگی عليخېل

د زړگی ادبي سفر

افسانه یا لنډه کیسه لیکل جلا او ژباړل جلا کار دی. دلته دا خبره زه په دې نه کوم چې گنې څوک به نه وي په خبر، ما هسي پر دې کتاب باندي د څه لیکلو پېل له دې خبرو وکړ. ولي چې زه خو نه محقق او نه نقاد یم، زه بس تر شوق تر حده کله کله پر افسانه قلم راواخلم. لا تر اوسه مستند افسانه نگار هم نه یم ولي چې زما ټول تخليق لا شو پتو دلي دورې پروت دی. په ډرامې به مي نشر شوي خود وي.

خبره اوږده شوه، زه راکم د زړگی په لور کوم چې پر مورنۍ ژبه ډېر مټین دی او د مورنۍ ژبه په خدمت نه سترې کېږي نو ځکه یې ماته هم ستریا را اچولې ده، خو دی ملامت هم نه دی، ماته یې د دوستۍ په خاطر شاید چې ووئیل چې زما پر دې ژباړلي افسانو څه را اولیکه نو دغه دی چې قلم مي باندي راخستې دی. ولي چې کله ما ژباړه وکتله، ولوستله نو د زړگی انداز د ژباړې خوند راکړی. ولي چې ما محسوسه کړه چې ما بین الاقوامي ادب او د هغه څه افسانې په پښتو کي ولوستې. زه نه یم خبر چې زما له دې خبرې سره به څوک اتفاق وکړي او که نه؟ خو زه دا سند هم نه غواړم. زه زړگی ستایم چې د مورنۍ ژبې په لائبریري کي د زړگی یوه بله اضافه هم وشوه. ولي چې هغوی څه موده مخ کي د نظم او غزل یوه مجموعه هم مورنۍ ژبه ته ډالۍ کړې ده.

د زړگی د ژباړل شوي افسانو یا لنډو کیسو دغه غونچه ډېره په زړه پوري ده. زه دا لیکل نه غواړم چې څو افسانې، د چا او چا افسانې دي، او زما رقم ستومانه سړي ته د کتاب په باب معلومات ولیکم او بیا هغه دعوه گیر شي چې دغه او دغه د زړگی په ژباړل شوي کتاب کي شته، بلکه زه دا غواړم چې کتاب دي ولوستل شي. او بله خبره دا ده چې د

پردي ماشوم

زړگي عليخېل

دوني نامتو خلگو تخليق ژباړل هم لويه زړورتيا ده. او بيا خو زړگي د زړه په خوبه دا کار کړی دی. زړه په خوبه چي کوم کار کېږي په هغه کي نتيجې ته نه کتل کېږي چي آخري پای به يې څه وي. نو د زړگي د زړه په غورځنگونو کي د مورنۍ ژبه بې کچه مينه په غورځنگ ده. بايد چي مورنۍ ژبه وياړ باندې وکړي. ما د مورنۍ ژبي خبره وکړه، که څوک د مورنۍ ژبي خدمتگاران يې پرله اړوي را اړوي هغوی ته اختيار دی چي نقد دي باندې وکړي.

د زړگي سره زما تعلق شته خو استعمال ډېر کم خو هغه صفتونه لري چي د ژبو د استاد، د مشرانو او وده ته ورته دوستانو ته عزت ورکوي، خو په خپله يې نه ځني غواړي. خدای دي وکړي چي د زړگي دغه ادبي سفر دي هم تر پايه داسي ځوان وي. د زړگي دغه ژباړه پر لوستلو جوړه ده، لائبريري به په درنه هم شي او که چا د بل پردي په ثقافت رويو ځان خبرولی نو دغه افسانې د وئيلو وړ دي. پر دې به خلک دا ومني چي پښتو، پښتون او د هغه ثقافت کلچر خو رواجونه لري، هغه ځکه چي موږ په ډيرو ځايو کي اول پښتانه يو په آخر کي دعا په عربي کوو.

په درناوي

پايدين گران اخکزی کوټه

ډايرېکټر، قدرت، ايچ ډي، ټي وي

پښتو ږغ د پښتنو

۰۷، ۰۸، ۲۰۱۵

د زړگی زیار

د ژباړې د اهمیت او ضرورت څخه څوک انکار نه شي کولای، ځکه چې ژباړه د یوې ژبې د ادب لپاره داسې ده لکه یو بڼه چې د اوبو سره سم امبار (سره) هم ورکړي. د بڼه توانائي لاسپوښي. و بڼه نوي نوي درېچې راخلاصې شي چې له هغه څخه تازه هواراځي او ورسره ورسره نوي خوشبویاني د کومې ژبې د ادب چې د ژباړو د اهمیت احساس کړی دی او لیکوالو توجه ورکړې ده هغه ژبې او ادب ته پر مخ تللو ژبو په قطار کې لیدل کېږي.

په خپله ژبه کې د ژباړو ګټه دا وي چې زموږ لوستونکي له نورو ادبیاتو سره معرفي کوي. او د هغوی فکري زاویې ورپه ګوته کوي. ورسره سره داسې موضوعاتو ته یې پام اړوي چې هغه زموږ لپاره مهم نه وي پاته شوي. بله ګټه یې دا ده چې د هغوی د کلتور، ټولنیز ژوند، د مینې او نفرت له رویو څخه یې خبروي. ترڅو چې یو لیکوال د خپل چاپیریال کلتور او تاریخ سره د ګاونډیو ژبو او قامونو د چاپیریال کلتور او پرمخ تللو ژبو د ادبي معیار څخه خبر نه وي، نه شي کولای چې د ښه تخلیق څښتن وګرځي. زموږ ژبه په علمي حواله په هغه قطار کې ولاړه ده چې چېرې چې ژبې اخري سلګۍ وهي. د ادبیاتو په حواله که څه هم زموږ ژبه غني ده خو د نورو ژبو د ادبیاتو له ژباړو څخه لا تر اوسه پورې هغه رنګه برخمنه نه ده څومره چې اړتیا لري.

د هم دې اړتیا له کبله ځوان لیکوال زړگی علیخېل د لنډو کیسو په ډګر کې خپله دا هڅه کړې ده. دا هڅه څومره ښه او کامیابه شوې ده خو د ده خلوص او دې خواته پام اړول دا ګواهي

پردي ماشوم

زړگي عليخېل

ورکوي چي دى د ژبي په عصري غوښتونو خبر څوک دى. دى په دې پوهېږي چي د ژبي شتمني په څه کي ده او په کوم څه باندي زياتېدى شي. کوم څوک چي کيسه ليکي د هغوى لپاره په دې کتاب کي د اهيئت په هکله د موادو په هکله د خيال په هکله او د تکنیک په هکله ډېر څه موجود دي.

زه هيله لرم چي دى به پر مخ هم دا کار هم دارنگه جاري ساتي. ايراني ادب او روسي ادب سره سره به د نورو قامونو د کيسو سره به موږ معرفي کوي.

تر دې زيات د اهميت وړ کار دا دى چي د خپلي ژبي کيسې هم په هغو ژبو کي وژباړي له کومو ژبو چي زړگي ژباړي کړي.

ځکه څومره چي زموږ ژبه د نورو ژبو وژباړو ته اړتيا لري له هغه څخه زياته اړتيا داده چي د دې ژبي فنيارې په نورو ژبو کي وژباړل شي. کومه څه چي ونيو الو قامونو ته د پښتانه قام ښکاره شوې ده، د هغه پر ځاى به د پښتانه اولس اصل څه رابرسېره شي. ځکه چي ادب د قام هينداره وي. چي په هغه کي د قام څه ليدل کېږي او هينداره کله هم درواغ نه وای.

د زړگي عليخېل چي څومره تخلص ښکلى دى دومره دى ښکلى دى، هومره يې ليک ښکلى دى. د ده دا زيار د ستايلو وړ دى، په دې چي انتخاب يې خوندور دى.

دعا کوم چي د ده دا ښکلايز سفر به هم داسي جاري وي او پښتو ادب ته به نور ښائسته رنگونه هم راوړي. امين

پروفېسر ډاکټر نصيب الله سيماب

پښتو خانگه، بلوچستان پوهنتون، کوټه

۱۹۰۵، ۲۰۱۵

يوخو خبري

زما په مخ کي د زړگي عليخېل د افسانو ژباړل شوې مجموعه پرته ده. په دغه مجموعه کي گړدي اته افسانې خای کړل شوي دي. په دې کي يوه افسانه (دم واپسي) له فارسي څخه په پښتو ژباړل شوې ده. چي په پښتو کي ورته د (د نجات دروازه) نوم ورکړل شوی دی. يوه د روسي ژبي د نامتو اديب چيخوف افسانه ده چي اول ځل په اردو کي مشهور افسانه نگار سعادت حسن منتو د (خادمه) په نامه را اړولې وه او زړگي يې د (مينځي) په نامه پښتو ژباړه وړاندي کړې ده. دغه رنگه دا شپږ نوري افسانې له فارسي ژبي څخه پروفېسر فضل حق محمود پخپل کتاب (محرم راز) کي په اردو ژباړلي دي. چي زړگي يې پښتو ژباړه کړې ده.

ولي چي پښتو ژبه د ژباړو په ډگر کي تر دا وخته پوري بېخي شاته ده. د يوې ژبي ادبي لمن هغه وخت نور پراخوالی او بشپړتيا مومي کله چي د نورو مترقي ژبو ادبي ژباړي ورکي خای کړل شي. د ژباړي د پاره يقيناً د هغه ژبي په کره وړه، ضرب الامثالو، محاوراتو او په لوغتو پوهېدل ضروري گڼل کېږي. په دې هکله موږ د زړگي د (پردي ماشوم) په ژباړل شوي افسانه کي له دې لاندینۍ ټکو څه اندازه کولای شو چي هغه څومره قدر و دې سمندر ته لاهو شوی دی.

پردي ماشوم

زرگي عليخېل

ټکي؛ "ما د لمانځه ټکري په سر کړی، ماشوم مي د لاسه ونيوی او له کوره راووتم. زما زوی د درو کلوؤ. هغه په خپله تللی شو بس دغه یو بد ؤ چي هغه په خپله تللی شو."

زما په خیال "زرگي" په دغه ژباړو کي دغه یو کمال کړی دی، چي د یوه قاري ادبي تنده ماتوي او دومره رواني پکښې ده چي سړی له ځانه سره بیایي.

هیله ده چي نور پښتانه لیکوال به هم و دغه ژباړو ته متوجه شي او د پښتو ادب لمن له نورو نورو ملغلرو څه ډکه کړي.

په درناوی

سید خېر محمد عارف... کوټه

۲۵، ۰۴، ۲۰۱۵

خپلي خبري

د يوې ادبي فنپارې ژباړه يو داسي گټور زيار دی چي د مورنۍ ژبي د ادبياتو په لمن کي خپله هڅه په پښتني مينه اچولی شي.

د پروخت مخ کي مي د يو مشر ليکوال څه دا خبره اورېدلې وه. دغه خبره مي په زړه لکه د کاني کرښه ولگېده. او دادی د يو څو لنډو کيسو چي زياتره د ايراني ادب دي او يوه په کي د روسي ادب ده ژباړي د ملگرو مشرانو په پښتني همت او ډاډ ستاسو په لاسو کي د کتاب په شکل تر تاسو در ورسول شوي.

زه دا دعوته کوم چي ما د ژباړي په هکله چي کوم قانون يا کومه عقیده چي زموږ د ادب پوهانو تر منځ پرته ده، ما تر سره کړې ده. خو خپل زيار مي پوره پوره ورسره کړی دی چي زه د ژباړي معيار قايم وساتم.

دا اوله هڅه په دې ستاسو ميزان ته سپارم چي تاسو زما اصلاح او روزنه وکړي. او زه پس له دې د نورو ژبو ښه ښه تخليقات و خپلي پښتو ته را وژباړم.

د محترم محقق او پوه اديب سيد خبر محمد عارف صاحب او د ښاغلي پروفېسر ډاکټر نصيب الله سيماب صاحب يو جهان مندو يم چي د دې ژباړو په هکله يې ماته ډېره مينه او ډاډ گيرنه راکړه. او د دې کتاب سريزې يې په ورين تندي او پښتني ميني اوليکلې.

پردي ماشوم

زرگی عليخېل

د خليل الله تصميم هم منندو یم چي د دې کتاب د کتابت په
هکله يي له ماسره ډېر کومک وکړ.

هيله لرم چي زما دا مانده هڅه به ستاسو په نظر بڼه راشي.
نور ستاسو وخت نه اخلم تاسو و کتاب لوستلو ته پرېږدم.
ماته اجازه والسلام
په مینه او درنښت؛ ستاسو

زرگی عليخېل

سهېلي پښتونخوا کوټه اولسوالي

۲۳،۰۴،۲۰۱۵

پردی ماشوم

نور نو ماشه کولی شوې؟ زما خاوند زما د ماشوم سره کور جوړولو ته تیار نه ؤ..... دا ماشوم خود هغه نه ؤ..... دا خو زما د اول خاوند ؤ چا چي ماته طلاق را کړی ؤ، او بیا یې بیرته د دې ماشوم د غوښتلو د پاره مخ هم نه ؤ را اړولی..... په داسي حال کي که زما پر خای بله یوه وای نو هغې به خه کړي وای؟ اخر زه هم خپل د سبا وون فکر اخستې وم..... که په دې خبره زما خاوند ماته طلاق را کړي نو بیا به زه خه کوم؟ د دې ما سواله ما سره بله لار نه وه، چي څرنگه وي زه به له دې ماشومه ځان خلاصوم..... زما ښه بې عقله له دې ماسوا بل سوچ کولی هم نشي..... ماته یوه لاریو خای هم نه را ښکاره کېدو..... خبر..... یوه لاره خوشته..... زه به دا ماشوم و یو بې اولاده ته ورکړم خو په دې به څوک دې ته راضي شي؟ زه به چاته د خپلي لمني د پاکۍ ثبوت ورکوم چي دا زما خپل زویي دی دا د حرام او زما د بد عملۍ ثبوت نه دی..... یا زه دا لاره نه شم خپلوی..... زما غېرت ماته دا اجازت نه را کوي.

په هغه ما ځیگر کله چي ماله دې ماشومه ځان خلاص کړی نو په کور کي مي د خپل مور او گوندیانو بڼخو ته ټول حال وویل. یوې گوندې راته وئیل چي ولي خوري؟ د یتیم خانې واکداران خه مړه وو. خدای خبرنوریې هم خه راته وویل خو مور مي ډېر په درد سره دا خبره وکړه چي..... زما خوله دې خیاله لا تراخیږي..... په دې خبره زه ډیره فکر منده شوم.

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

ايا ماته هم له دې خياله ترانه راځي؟ بيا مي مور ته ووئيل
چي كشکې ما دا کار نه وای کړی..... خو اوس هيڅ کېدای
هم نشي..... اوبه له سره تېري شوې. زه له خپله واکه ووتم او
د ټولو په مخ کي مي چغې شروع کړې. خو دا ډېره بده خبره وه
يوې گوندې دا اووئيل چي! اوس يې مکارو او بنکو ته
وگوری..... مور چي زما دې حال ته وکتل نويې په غيږ کي
ټينگه کړم او ډاډگير نه يې راکړه راته يې اووئيل چي زويه! ته
ځوانه يې..... د يوه ماشوم د پاره خپله ځواني مه خرابوه، او
بيا دا ضروري ده چي ستا دا دويم خاوند ستا زويي نه کړي
قبول. اوس هم وخت ډېر شته مخ ته دي ټول ژوند او روښانه
سباوون پروت دی..... يو ماشوم پرېږده ته د ډيرو ماشومانو
مور جوړېدی شي.

خو بيا هم هغه زما اولاد و. هغه په ما ډېر گران و ماته دا
کار نه و پکار چي ما کړی وای..... ما خو دا کار په خپله
خوښه نه و کړی..... دې ماشوم زه هيڅکله هم نه وم
ځورولې..... ماله ده ځان نه خلاصوو. زما د خاوند په وار
وار وئيل زه دې کار ته مجبوره کړم..... لاکن د هغه هم قصور
نه و. کله چي ما د هغه سره نکاح وتړله هغه ته دا حق و چي هغه دا
غوښتنه وکړي، که زه د هغه په ځای وای نو کېدای شي چي ما هم
داسي غوښتنه کړې وای..... هو! که زما د خاوند هم يو
اولاد وای نو ما به هغه خپل اولاد گڼلای..... خپل د اولاد
غوندي به مي مينه ورکوله..... د هغه دا مطالبه خپل په ځای
تهيک وه..... لکه څنگه چي هغه اووئيل چي! زه د بل اولاد
په دې کور کي نه شم ساتی. هغه دوې ورځي کومي چي ما د هغه

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

سره تېري کړې هم په دغه خبرو تېري شوې..... په اخري شپه تر دېره خبري رواني وې داسي نه چي دا زموږ د ميني او ارمانو خبري وې..... نا.... بلکې خبري دا وې چي هغه د بل اولاد په دې کور کي نه بردانستوو. او ما چپه خوله دا اورېدل..... اخر مي ورته اووئيل چي ته راته لاره وښايه..... ته يې يو درملنه په لاس را کړه؟

زما خاوند اول خو تر دېره چپ و بيا يې راته اووئيل چي زما په هيڅ سر نه خلاصېږي ته پوهېږې..... دا ستا کار دی هر څه چي کوي خو دا مي واوره زه په دې کور کي خپل اولاد ليدل غواړم د بل نه.

هغه چي هم يوه لاره په لاسه را نه کړه نو ما به څه کولی شوې..... په هغه شپه هغه زما خواته په مينه کتل هم نه لکه هغه چي له ما په دېره لويه گنا خوابدی وي..... زموږ د واده صرف درې شپې شوي وې او دا درې سره شپې په خوابدی، تېري شوي وې..... هغه غوښتل چي څومره زر کېدای شي دا ماشوم له دې کوره ورک شي. سهار چي وتی نو يې راته اووئيل چي ما ښام زه دا ماشوم په دې کور کي نه ووينم. پوهه شوې. نه پوهېږم چي څنگه زما زړه ومنل حالانکې په دې کار کي زما هيڅ اراده نه وه چي زه به دا کوم.

ما د لمانځه ټکری په سر کړی، ماشوم مي د لاسه ونيوی او له کوره راووتم. زما زوی د درو کلو و، هغه په خپله تللی شو بس دغه يو بد و چي هغه پخپله تللی شو. دا دېره بده خبره وه هغه اوس ژړل هم نه..... د شپې د خوبه هم نه راويښې دی..... اوس هغه زه نه غورولم خو زه په دې کار کولو مجبوره وم.

پردی ماشوم

زړگی علیخېل

د تهرام (بس) تراډې پوري په پښو ولاړو..... ما هغه ته خپلۍ او ښکلي جامې ورپه غاړه کړي وې. هغه جامې کومې چې زما اول خاوند زما له طلاقه خو ورځي مخ کې د ده دپاره جوړې کړي وې..... ما چې کله ده ته جامې ورپه غاړه کولې نو په خیال کې مې دا راغلو چې اې ښځې! اوس ولي دې ماشوم ته نوي جامې ورپه غاړه کوي؟ زما زړه نه ومنل. ما د هغه وېښتان هم جوړ کړي و هغه ډېر ښائسته ښکاره کېدای..... په یوه لاس مې د ده لاس تینګ کړی و او په بل لاس مې ټکری په سر تینګ کړی و. زه کراره کراره روانه وم اوس د زغرد تللو توان زما په پښو کې نه و..... دا اخري وار و چې د هغه لاس زما په لاس کې و. دوه درې واره یې د کولچو غوښتنه وکړه خو ما به هر وار ورته وئیل چې لږ صبر شه چې په گاډۍ کې کښېنو نویې درته اخلم..... هغه زما خبره ومنله.

دا اوس دیو څو ورځو مخ کې دیو اس پښې د مردارو اوبو په یو ډنډ کې نښتي وې او خلګ ترې را چاپېره وو هغه ماته په ضد شو چې ما په غېږ کې ورپورته کړه زه یې گورم چې هلته څه دي؟ ما هغه خپل په اوږو کښېناؤ هغه وکتل چې د اس پښې په ډنډ کې نښتي دي له وړانده یې ویني رواني دي کله چې مې ځمکي ته کی نویې راته اووئیل؛ مولا مولا اس ویني دی.

ما ورته وئیل هو زړګیه! هغه خپل د مور خبره نه منله گوره چې اوس خوږ شو.

د تهرام (بس) تراډې مې راوستی د سهار وخت و په تهرامو (بسو) کې ډیر زیات خلګ وو. د نیم سات انتظار وروسته په یوه بس کې ځای راته ملاؤ شو. د بس د راتګ نه مخ کې ماشوم ډېر

زړگی عليخېل

پردی ماشوم

زه هيرؤ، زه هم سترې وم..... هغه خو ځلي دا پوښته وکړه چې
مولا مولا گادۍ ولي نه لائي.... دلته بيان اخو.

او ما به هر ځل دا ورته وئيل چي اوس گادۍ راځي په
گادۍ کي چي کښنستو نو به شيان درته واخلم. په اوږه (۷)
نمبره گادۍ کي کښنستو او تر مېدان شهه پوري راغلو. په
گادۍ کي زما ياد دي چي ماشوم ماته وئيل چي مولا موز خيلي
څو؟

نۍ ولي ما ورته ووئيل! ستا بابا له.

ماشوم راته کتل خدای خبر چي په ضد او که ناخبريې راته
ووئيل چي د کوم بابا کله مولا؟

زما له وسه ووتو..... ورته په خشم شوم چي زړگيه! ته
ډېري خبري کوي اوس که دي بله خبره وکړه. نو پوه شه چي شيان
نه درته اخلم.

اوس زه فکر کوم چي د ماشوم زړه مي ولي ازار کړو؟

ولي مي هغه چپ کړو؟ ولي مي د هغه معصوم زړه مات
کړو؟

کله چي زه له کوره وتلم نو ما له ځان سره قسم کړۍ و چي تر
هغو پوري مي دي ځای ته نه وي رسولی زه به ده ته هيڅ هم نه
وايم..... زه به په مينه ورسره خبري کوم..... اوس گوره
خومره افسوس راځي هغه به څه سوچ کړۍ وي چي زما په
خشمېدو ټوله لار غلۍ و او د گادۍ د منشي سره په خبرو اخته
شو کوم چي هغه دی د خندولو د پاره ورته قسم قسم شکلونه
جوړول.

په مېدان شهه کي چي کله له گادۍ را کوز شو نو هلته هم په
خندا و. په مېدان شهه کي د پښې د ايښولو ځای نه و..... گير

پردی ماشوم

زړگی علیخېل

چاپېره موټري او بسونه ښکاره کېدل..... اوس نو فکر منده شوم چې په ماشوم څه وکړم؟ لږ سات روانه وم زما د خیاله چې نیم سات به تېر شوی وي موټري او بسونه څه کم شول. زه د مېدان غاړې ته ورسېدم له جیبه مې لس (۱۰) شاهي (روپیۍ) را اوویستې او ماشوم ته مې ورکړې..... هغه حیرانه پرېشانه ماته کتل ولي چې هغه تر اوسه په پېسود څه څیز اخستلو باندي نه پوهېدو. په مېدان کې یوه سپین ږيري د خټکي زني خرڅولې..... ما ماشوم هغه خواته ولېږی. چې زه وگورم چې زما زړگی څه څیز اخستی شي که نه؟ ورشه هغه شيان واخله.

ماشوم پېسوته وکتل بیا یې ماته وکتل هغه نه پوهېدی چې څیز څنگه اخستل کېږي..... تر اوسه مادی په دې کارو نه و پوه کې. هغه رد بله ماته کتل..... توبه خدایه څنگه کاته یې و داسي معلومېدو چې سم دستي به مې زړه له کوگله راووزي..... زما طاقت سوکه سوکه په ختمېدو و..... ماته هغه د کتلو تاب نه درلود..... له هغه وخته تر دا اوسه پوري پر ما څه تېر شول زه ښه پوهېږم.

هغه داسي راته کتل لکه چې یوه پوښتنه کوي ماته د خټکي د زېږ خواته اشاره وکړه چې ورشه دا پېسې ورکړه او ورته وایه ماته زېږي راکړه..... هله شاباش.

ماشوم زېږته وکتل او ځاني یې د ژړوندو کي غوندي کړو او اووئیل چې زه زوني نه اخم زه تسمس اخم..... زه یې پرېشانی ته واچولم..... ماشوم جوړ کار را خرابوئ. خدای مه که! که هغه ژړلي وای نو ما به څه کول..... زه اول لا په سکروټو او بستم..... ما په څه زیار په زړه ډېره ایښې وه که ماشوم ژړلي

پردی ماشوم

زړگی علیخېل

وای نو ما خو خپله ناپاکه اراده پرېښې وه..... لاکن ماشوم نه ژړل زه خپله وار خطا وم..... نه یم خبره څنگه مې ماشوم ته ووئیل؛ هو زړگیه! دهغه سره کشمش هم شته ورشه چي څه دي زړه ته کېږي هغه پرې واخله اوس ور هم شه.

بیا ما هغه په غېږ کي واخستی تر نالی مې واړوئ بلکې د سپرک (واټ) تر غاړه ورسره ولاړم..... ما دهغه لاس پرېښود و ورته مې اووئیل هله شاباش چي ناوخته دی زر څیزونه واخله او راځه.

عجبه اتفاق و په دا وخت په سپرک (واټ) یو موټر هم نه و..... موټر خولا پرېږده رخشه هم نه وه چي د ماشوم د لاندې راتلو خطر ه وي..... ماشوم دوه درې قدمه مخ ته ولاړی خو بیرته راوگرځېدئ.

مولا! مولا! هغه سله تسمس ته؟

هو زړگیه ورشه ورته وایه ماته د لسو روپو کشمش راکړه، او ماشوم ولاړی.

ماشوم د سپرک (واټ) تر مینځه لانه و تللی چي د بس هارن مې تر غوږو شو..... زه له ویږي راپاڅېدم او په هله مې ماشوم ته ځان ورسوو او په غېږ کي مې راواخستو..... د لېونیو غوندي تر بس پوري ورسېدم. په خولو کي لوښته بوښته شوم..... بدن مې ټول په رپا و. ماشوم وئیل چي مولا څه وسو؟ زما زړه راډک شو او مې ورته اووئیل چي! هیڅ نه زړگیه خدای مه که ته تر گډای لاندې کېږي.

ژړا تر خولې راغلې وه خو ماشوم راته وئیل؛ ما چته که زه تېجه منده کوم.

پردی ماشوم

زړگی علیخېل

که ماشوم دانه وای وئیلی نو زما هېرؤ چي زه د کوم کار
پسي راغلې وم..... لاکن د ماشوم خبري زه بیرته خپلي
ناپاکي ارادې ته تیاره کړم ماد خپلو سترگو او ښکي پاکي کړي
نه وې چي ماته د خپل خاوند خبره رایاده شوه..... که هغه
نن ماشوم په کور کي ولیدی نو خدای خبر چي پر ما به څه قیامت
راځي..... ما ماشوم ښکل کړو. دا اخري ښکلول و چي ماد
ده په ښائسته ښائسته سره سره اننگو کړی وو. ماشوم مي په
ځمکه کښته کړو او په غوږ کي مي ورته اووئیل. ورشه دې ځلي
تېز ولاړ شه او گوره چي د گاډۍ لاندي رانه شې. په سرک
(واټ) دې ځلي بیا هیڅ قسم مو تریا رخسه نه وه چي د ماشوم
ځني خطر وه.

ماشوم دې ځلي تېزه منډه کړه د هغه وړو کي وړو کي پښو
ډېر په تیزی سره حرکت کولو. زه وډاره شوم چي داسي نه نوک
ووھي. څنگه چي د سرک (واټ) په ابله خوا ورسېدونو دلته
زما د بدن وینه وچه شوه دا رښتیا و چي ما هغه دلته د پرېښولو
دپاره راوستلی و..... زما په دا وخت هغه حال و کوم چي د غله
وي چي پر موقع نیول شوی وي..... ماته د هغه ورځي
احساس وشو په کومه ورځ چي ماد خپل اول خاوند د سدری
(واسکت) جېونه کتل هغه خاص پر موقع راغی. زه په خولو کي
لمده خيسته شوم اوله شرمه مي سر په ځمکه ننوتو.....
ډېر په خواړی چي مي سر راپورته کړو نو ماشوم د زني خرڅولو
والا ته رسېدلی و. زما کار دلته ختم شو..... زه په خپله
ناپاکه کار کي بريالی شوې وم..... ماشوم په خبر سره د
سرک (واټ) دویمي غاړي ته رسېدلی و او ما دا فکر وکړو چي

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

زما خوله اوله سره ماشوم نه ؤ..... اخري ځل چي مي کله ماشوم ته وکتل نو داسي لکه پردی ماشوم چي وي ما په دې وخت کي داسي محسوسول لکه يو تور خطرناک حبشي چي ماته گوري..... زه په دا وخت کي په وېره کي مبتلا شوم او په تېزی سره تر دوو کوڅو راتېره شوم. بيا مي فکر وکړو بايد چي زه د کوڅو تر شا په پټه پټه روانه شم..... ډېر په اذيت سره د يوې کوڅې تر سره رسېدلې وم چي يو موټر زما تر څنگ ودرېدو، زه له وېرې په کپ شوم او په خيال کي مي دا راغلو چي کېدای شي چي پر چوک باندي زه يو پوليس په شک من نظر ليدلې يم او کله چي زه له چوکه د دې کوڅو خواته راغلم نو دې پوليس په موټر کي زما څاری وکړو او اوس دادی مانيسي.

نه پوهېږم چي ولي مي شاته موټر ته وکتل څه خلگ له موټره راکوز شوي وو او موټروان ته يې خپله کرايه ورکوله..... په ما کي بېرته ساه راغله او يو خيال هم راغی..... زرد موټر خواته روانه شوم په موټر کي کښېنستم او په زوره مي دروازه رابنده کړه..... موټروان له ځان سره وېږېدی او موټر يې روان کړو..... په دې وخت کي زما د ټکري پلود موټر په دروازه کي راغلی ؤ..... لاکن دومره وس نه ؤ را کي چي ما پلوراکښلی وای..... ښه د ډېر مزل وروسته چي زړه مي لږ په ځای شو نو مي په کراره د ټکري پلود موټر له دروازې راوکښی..... په چوکۍ مي سرکښېنودی او په ارامه کښېنستم.

او د شپې تر اخره پوري ما د خاوند څخه د موټر کرايه نه کړه و صوله.

رښتونۍ عاشق

میرزا جعفر د پېرز هین او قابل طالب علم ؤ..... هغه د درس اخستلو علاوه د درس پوهنې هم زیات شوق درلود..... په دې یې په هر ځای کې به یې مېخونه ایستل او په اوږدو بحثونو به سر شو..... د هغه دا ارمان ؤ چې هغه یو لوی عالم فاضل جوړ شي او بیا د دولت په یوه اهمه چوکۍ باندې کښېني..... واقعتاً هم هغه تش د یوې لوړې چوکۍ د پاره دوهمره درس وئیلو..... گنې که نن ورته د عام بابو یوه چوکۍ ملاوه شوې وای نو خدای خبر چې کله به یې زدکړه پرېښې وای..... لږ څه به یې د فلسفې درس اخستی..... حالانکه د عمر په لحاظ هغه له ما ډېر کشر ؤ.... خو بیا هم موږ لکه دوه همزولي ملگري بې تکلف او خواره ؤ..... د هغه د سوالو د ځوابو د پاره به ما ډېره وسیع مطالعه کوله..... او دا وسیع مطالعه زما د پاره هم ډېره مهمه وه..... په دې به زه د دې ډېر شکر گزار وم او د هغه په مرسته کولو کې ما هیڅ یوه بهانه هم نه کوله.

له څو ورځو راهیسې هغه ډېر غمجن غمجن ښکاره کېدو او د عشق او عاشقۍ خبرې به یې خپرلې..... په دې فکر چې داسې نه وي چې د ځوانۍ جوش دی په غلطه لار سم کړي. ما د دې حوصله افزايي وکړه او یوه ورځ مې بلا تکلف ورته او وئیل چې! میرزا صاحب مه شرمېږه څه چې دي راته یې او وایه؟ که د

پردی ماشوم

زږگی علیخېل

واده مسئله ده نوزۀ به پخپله په مرکه وگرځم او د واده مسئله به در حل کړم.

هغه ماته وکتل او د یوې سړې اسوېلې سره یې راته او وئیل چي! کشکي داسي کېدای شو..... وروسته د خبروڅه دا څرگنده شوه چي دۀ خود فلان الدوله لور په حافیظیه کي لېدلې ده او زړۀ یې پرې بائللې دی..... هغه هم دی خوښه وي او د مینې عهد وپیمان یې هم په منځ کي شوي دي..... خو د وصال هیڅ لار نه معلومېږي..... ولي چي فلان الدوله د ډېر دولت څښتن دی او هغه خپله یوه نازولې لور هیڅ کله هم ویوه وږي، لڅ طالب علم ته نه شي ورکولی.

زۀ پوهېدم چي میرزا ډېر ضدي او په خبره وچ ولاړ ځوان دی..... که هغه ته خپله معشوقه نه شوه ملاوه نو په ژړا ژړا به ځان و مرگ ته وسپاري..... په دې وجه زۀ ودې صورت حال ته سنجیده شوم..... میرزا ماته وئيلي و چي زما معشوقه له ما سره دومره مینه کوي که موږ ته د پټ ملاقات ځای را په گوته شي نو هغه به له څه ډاره وماته د ملاقات د پاره راشي..... کله چي ما دا واورېدل نو زما د وجود وېښتان له خوفه جگ جگ ودرېدل. او په دې فکر شوم چي د نفس شېطان یو ښک او عالم ځوان څومره په اسانۍ سره خطا باسي او بهي حیاتي ته یې تیار کړي.

زۀ پټه خوله شوم..... د میرزا رنگ ورځ په ورځ زېږ اوښتو او کمزور تیا یې هم په وجود غالبه شوې وه..... دۀ په درس او بحث و مباحثې کي دلچسپي ختمه شوې وه او زموږ د خبرو دائرۀ هم ددۀ تر معشوقې پوري محدودده وه..... زما تروسه چي څومره کېدای شو ما دی د دې کاره را څولوپوره

پردی ماشوم

زړگی علیخېل

پوره کوشش او کړو..... دی می له هغو خطرو څه خبر کړو
چي وده ته ورپېښې دې..... خو زما په خبرو به یې نور
هم د عشق په سمندر کي غوټې وهلې.

میرزا چي دا وکتل چي زما هیڅوک مرسته او کومک نه
کوي او نور می هم له دې کاره راگرځوي نو بیا به له ما هم
پټېدی..... زه ډېر غمجن وم چي یو ښه دوست او شاگرد
می له لاسه وځي..... ما ته داسي رامنځته شو لکه چي ما
خپله دیو قابل طالب علم د پاره د درس دروازي بندي کړې. او
زه خپل ضمیر هر وخت په دې خبره ملامتولم..... اخر ما هم
زغم له لاسه ورکړی. زه را ولاړ شوم د میرزا د بېرته راوستلو د
پاره د داسي ګناه په کولو آماده شوم کومه چي په یوه حال کي هم
د معافي لائقه نه وه. ما میرزا ته حال ورو لېږلو چي هغه خپله
معشوقه زما کور ته راوستی شي.

میرزا تردوو وروځو پوري زما په کور کي مخ توروۍ.....
لاکن زه خوشحاله وم چي میرزا یو واریا په هغه جوش او جذبه
درس ته توجه ورکوله او زه به تر نیمو شپو پوري دده د سوالو د
ځوابو په لټولو بوخت وم.

دوه کاله د غسي تېر شول..... میرزا به هر وخت خپله
معشوقه زما کور ته راوستله او د څو وروځو د نفس د تسکین
پوره کولو وروسته به یې بېرته بوتله.

یوه ورځ دا خبر راغی چي د فلان الدوله لور مړه
شوه..... میرزا ته چي کله دا معلومه شوه نو په بد حال
شو..... کله به هغه دیو ماشوم غوندي کوم چي د مور په
غېږ کي سرکښېږدي او په ژړا سرشي او کله به د هغي زمری

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

غوندي د کومي چي ماشوم زمري پچي کوم (صياد) بنکارزن
پټ کړی وي د یو وحشیت او د درندگۍ انځور به یې مخې ته
راغی..... په یوه جنوني کفیت کي به مبتلا شو.....
داسي عاشق به شاید چا لېدلی وي.

سهار ما بنام به د فلان الدوله د لور و قبر ته ناست په گېریان
به یې را پولې و..... د میرزا د معشوقې و وروڼو ته حال
ورسېدو..... یوه ورځ مي تر غوړ شو چي د میرزا د معشوقې
ورونه د میرزا په مرگ پسې دي..... زما په فکر کي یوه خبره
هم نه راتله چي میرزا په دې خبره څنگه خبر کړم.... زه په دغه
سوچ کي وم چي د کور دروازه وټکېده..... زه ورولاړ شوم او
دروازه مي خلاصه کړه..... یوه ښځه د باندي ولاړه وه او راته
یې اووئیل! زه د میرزا معشوقه یم او دلته ستاسو کره د میرزا
سره په څو څو واړه راغلې یم.

زه هک پک لکه بت پاتې شوم..... زرمي د دې د
ټکري پلور اټینگ کړو چي داسي نه چي ښاپېری وي او رانه
ورکه شي..... ما تپوس ترېنه او کړو چي ته خو مړه شوې
وي؟

هغې په ځواب کي راته اووئیل چي په اصل کي زه د فلان
الدوله لور نه یم بلکه زه د هغې مړې پېغلي د رضاعي مور (دایه
) لور یم..... ما ځان میرزا ته په کسته په پرده کي کړی
و..... اوس زه غواړم چي هغه ته رښتیا رښتیا حال
او وایم..... زه د میرزا دا حال نه شم لیدی..... ته د هغه
روحاني پلاریې ته زما په دې هکله مرسته او کړه..... ما
هغه کور ته د تنه راوسته او په کوټه کي مي کښېنوله او ورته

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

اومې وئيل چي! زۀ ترخونه يم راغلی تۀ به نۀ خې، زۀ ځم ميرزا
گورم.

ميرزا ماته د حافيظيه سره نژدې په لاس راغی..... ما
هغه کورته راوستو او له هغه مې پوښتنه او کړه چي! که چېرې
ستا معشوقه ژوندی وي نو څه راباندې خورې؟

هغه ماته په عجيب انداز وکتل..... خو ما بيا خپله
پوښتنه ترېنه او کړه چي! که چېرې ستا معشوقه د فلان الدوله
لورنۀ وي او هغه ژوندی وي نو ستا په خيال څنگه به وي؟

د هغه سترگي رڼې راوختلې..... په دې حال کي د دۀ
معشوقه هم د ابلي کوټې څخه دې کوټي ته راغله او په مسکا
يې ورته اووئيل چي! ميرزا جانۀ خفه نۀ شې ما له تاسره ټوکي)
شرارت) کړي وې..... زۀ ژوندی يم. د ميرزا د مخ بڼه
بالکل غائبه شوه..... هغه بې سوده شو..... او پر
مځکه ولوېدو..... چي کله په سود کي راغی نو يې خپلي
معشوقې ته اووئيل چي ځه! زۀ له تاسره مينه نۀ کوم.

څو ورځي پس مې د ميرزا څخه دا پوښتنه او کړه که ستا هغه
نۀ وه خوښه نو دي داسي ولي کول؟ زۀ ستا په دې حرکت نۀ شوم
پوه؟ دۀ په ځواب کي راته اووئيل چي! زما دي ستا پر سر قسم
وي زما عشق رښتونی ؤ..... که داسي وخت راغلی وای نو ما
به دا خپل سرهم ترې قربان کړی وای خودا رښتيا دي چي زما د
فلان الدوله د لور سره رښتونی عشق ؤ.

مور

هوشنگ د خلور کلو و..... د مور ناز به سهار دی د
خوبه راپورته کولو او د پلار شفقت به دی ماخوستن په خواږه
خوب او ده ولو..... کله چي به هغه د مکتب څخه کور ته راغی
نو مور به په مینه بنکولو او پلار به د ده بنکلي سره وېښتان په
مینه مینه سمولو..... ده چي به د هر څیز خواش کولو هغه به
ده ته سم دستي راوړل شو..... ولي چي دی د مور او پلار
یوازنی نازولی زوی و.

هر ماشوم فطرتي د مور سره مینه لري..... په خاصه توګه
بیا چي مور هم ډېره مهربانه او مینه ناکه وي.

هوشنگ تر نورو ماشومانو ډېر زیات نازولی او موريې تر
نورو مېندو ډېره با احساسه او مهربانه وه..... په کومه
ورځ چي د هوشنگ لاس مات شونو د مور ساه یې تر حلقه
راغله..... د پلار په سترګو یې تیارې خورې
شوې..... په ټول کور کي داسي ماحول جوړ شولکه مړي
چي شوی وي..... هوشنگ په لوبو کولو کي لږ غوندي بې
احتیاطي کړې وه لکن په کور کي سم د ویرانځور ښکاره
کېدای..... خو میاشتي هوشنگ کرار پر کټ پروت
و..... په کومه ورځ چي (شکسته بند) سکیندي والاد ده
د لاس پټۍ له مزغي څه خلاصه کړه نو د ده لاس بالکل جوړ
و..... هېڅ درد یا نور تکلیف ورته نه و..... تردې پېښي
وروسته د ده په زړه کي دا احساس دومره زیات شو چي د ده مور
د ده سره ډېره زیاته (بې کچه) مینه کوي. نو ده ته هم په کار دی

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

چي په لوبو کي د احتياط څه کار واخلې..... داسي نه چي
يو ځل بيا د ده مور له ډېري پرېشاني سره مخامخ شي.

کله چي به هغه د مکتب څخه راغی او د لوبو کولو پس چي
به د هر څه نه فارغه شونو به يې د خپل د درس يو کتاب
راواخست او د مور په غېږه کي به يې سر کېښود او خپل سبق به
يې لوستلو..... د ده سترگي چي به کله د مور په شهرې
ولگېدې نو په زړه کي به يې يو داسي اطمینان راغی لکه چي د
ده د مور او پلار پرته په دې نړۍ کي بل بنيادم نه وي..... په
خاصه توگه به يې کله چي مور ته وکتل نو به يې زړه ډاډمن
شو..... حالانکه د پلار شفقت څه کم نه و..... خو ده ته د
مور مينه تر هر څه مقدمه ښکاره کېده.

ولي چي د ده مور او پلار د ده د مکتب هر ضرورت ورپوره
کړی و. نو په دې وجه دی د مکتب په خپله ټولگه کي ډېر لائق
ماشوم و. او بله دا چي د ده په تربيه کي د ده مور او پلار د ډير
احتياط څخه کار اخستی نو په دې وجه دی په دې کم عمر يعني
ماشوم توب کي ډېر ښک او باسعادت ماشوم و.

هغه کوتره چي تل لوړ پرواز کوي چي هغه د ازادي او د
ازادي د اهميت څخه ښه خبره وي..... خو هغه د ظالم
(صياد) ښکاري د ارادو څخه ناخبره وي.

هغه خوږ گفتار بلبل کوم چي د خپل گل جانان په ياد کي په
خوږو سندرو کي له عالمه بې خبره وي..... او هغه ته دانه
وي معلومه چي يو داسي طوفان راروان دی او د ده د ښکلی گل
چي دی په مئين دی هغه به تيت و پرک کړي.

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

کوم ماشوم چي د مور په غېږه کي يې د ميني شپې سبا کړي وي..... چاچي د مور د ميني د ډک گفتار پرته يې بل هيڅ نه وي اورېدلي..... د خوشحالي او کاميابۍ پرته يې هيڅ نه وي ليدلي. هغه څه خبر؟ ولي چي د ژوند په تماشو کي څه عجيبه وېرونکي منظرې هم لېدل کېږي.

د هوشنگ مور ناروغه شوه..... ناروغي يې دومره زياته شوه چي طبيبان هم ورته عاجزه شول..... کومه شهره چي به د گل ګلاپ غوندي سره وه، د زعفران په شان زېږه شوه..... هغه له نوره ډکي سترگي په کوم کي چي د هوشنگ د سترگو نور و هغه د يوې تتې ډيوې په څير په پرکا وي.

د شپې هوشنگ د خپلي مور و څنگ ته ناست د مور د سرد وېښتانو سره يې ځان مشغول کړی و..... کله به هغه د مور زېږ مخ بڼکل کړو او کله به يې لاس په خپله سينه کېښود..... دا دده په خيال کي هم نه و چي دی به له خپلي نيازيني مور څخه د تل د پاره جلا کېږي، او ټول ژوند به يې د مور بغيره په هجر کي تېريږي..... خود دې باوجود دی نن ډېر غمجن و.

مور ته څه پته ده چي هغه ماشوم کوم چي د مور د ميني محتاج وي او هغه د دې پاكي سپېڅلي رشتې څخه جلا کول د خداي په کومو مصلحتونو کي دی..... مور ته څه معلومه ده چي بنيادم د شباب په عروج کي له دې دنيا سترگي پټي کړي او بل سل کلن ژوند کوي..... داسي بې شمېره سوالونه شته چي مور يې د ځواب په لټون يو، او داسي سوالونه به نور هم خامخا مور ته په مخه پخپل فکر کي راځي..... خو لاکن د دې سوالونو ځوابونه مور ته نه معلوم دي او نه به کله رامعلوم

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

شي..... د خدای په مصلحتونو يو انسان نه پوهېږي او نه به پوه شي.

د مور سترگي پر هوشنگ وچي ولاړي وې.....
ناخپه لکه د تودو او بورا و خوتېدې او د هوشنگ په غم کي
وبهېدې..... اخري لفظ چي د دې له خولې څخه ادا شو هغه
د..... هوشنگ نوم ؤ.

هوشنگ د مور سوړ وجود ډېر وښوړی خو هغه څه
پوهېدی چي د ده مور اوس کله هم ده ته غږ نه کوي.....
هغه نه پوهېدی چي د ده مور د ده پوښتني ځواب ولي نه
ورکوي..... هغه صرف دا ليدل چي د هغه پلار ژاړي او په
کور کي ماتم جوړ دی، او د ده مور په خواږه خوب ويده ده.

کله چي خلگو او ليدل چي هوشنگ د مور د سينې نه جلا
کېدای او په ژپا يې د ټولو زړونه تر حلقه راوستلي ؤ نو يوې
ښځي په زوره دی د مور د سينې جلا کړی او بلي کوېې ته يې
بوتی.

خاوره ټول خپل ځان ته غواړي..... هغه دا نه گوري چي دا
ځوان دی که زوړ، رنگ نسل، امير غريب د هيچا پړوا نه لري.
ټول خپل په وجود کي رانغاړي. د هوشنگ د مور اخري ارام گاه
هم په خاورو کي جوړه شوه.

هېرېدل هم د خدای يو عجيب څيز دی. که دا يوې خواته
لعنت دی نو بلي خواته نعمت هم دی. که زموږ د هېرولو عادت
نه وای نو موږ به هم د خپلو قريبانو سره په څنگ کي د خاورو په
غېږ کي په خواږه خوب پراته وای.

پردی ماشوم

زړگی علیخېل

د هوشنگ فکر د بدلولو په هکله هر چا خپل تروسه زیار وگالی. د هر چا چي څه په وس کېدو هغه یې ورسره کول. چا به کورته بوتی او بڼه ډول ډول خورا کونه به یې ورته کښېښودل..... چا به نندارتون (سینما) ته د ساتېري د پاره بوتی. خود هوشنگ معصوم، حساس او مغموم زړه په دې څیزونو نه خوشحاله کېدو. د فراموشۍ زار لاد دده په زړه کې خپل تريخوالی نه و ښکاره کړی چي دی د مور بېلتون هېر کړي..... ده هروخت د مور په بېلتون او غم کې معصومي او ښکي تویولې.

هغه د دنیا د اسرار په لټون کې بوخت فلسفي چي د دې دنیا معاملات ورته د ماشومانو لوبه ښکاري د مور په مرگ به یې خامخاله سترگو او ښکي درومي. هغه ماشوم چي د ژوند پنځه سپرلي یې هم لانه و لیدلي د داسي حادثې لیدلو پس څنگه به په صبر شپې سبا کوي.

د هوشنگ پلار د مال و دولت څښتن و. د هېرېدلو زاری یې په خټه کې شامل و..... هغه په یو کال کې خپله گرانه مېرمنه هېره کړه، او یوه بله ښځه یې کورته راوستله..... تر کومه چي دا دویمه ښځه نه وه راغلې هوشنگ په مور پسې ډېر غمجن و. نو چي کله ده دا ولیدل چي دده د مور په ځای بله ښځه راغله او دده د مور ځای یې ونیو و خود ده پلار هم هغه رنگه دده سره مینه کوي نو زړه یې څه ډاډمن شو.

دده دا خیال و چي دا ښځه به خاص زما د مور غوندي وي. په دې به ده دې ښځې ته (مور کې) وئیلې، او د هغه وخت په انتظار شو چي دا ښځه به هم ماته د مور غوندي بې کچه مینه راکوي.

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

دا يو داسي نفسياتي حقيقت دی چي سکه مور د خپل اولاد
روښانه سباوون او خوشحالي گوري..... خو مېره د بنزيانو
سباوون تاريخ گوري..... د هوشنگ چي کومه توقع د دې
دويمې مور څخه وه، افسوس هغه پوره نه شوه..... ده چي به
څومره دې مېرې ته ځان ورنزدې کوو هغې به هومره د ځانه لري
شړلو. ده د دې ښځې د مينې د حاصلولو هر ممکن زيار وکښی.
خو هروا به ناکامه شو..... په يوه معصوم ماشوم کي د يوه
پوخ انسان د فطرت د بدلولو صلاحيت چيري وي؟

يوازې د وجود ناروغي انسان نه کمزوره کوي بلکه ذهني
ناروغي هم د انسان په صحت ډېر زيات اثر اچوي..... په دې
سوب د هوشنگ ذهني رنځ و ملال دی د ناروغۍ سره مخامخ
کړی.

اوس خو هوشنگ د اول غوندي د لوبو کولو او خوش
مزاجۍ نه لري شوی ؤ..... په کور کي يې زړه تنگېدو او په
مکتب کي خوبه سبقونه ورباندي بوج شول..... په دې وجه د
کور او مکتب څه لري په يو باغ کي به پټ ناست ؤ.

نرد ښځي څخه زياته بې وفا وختی..... د هوشنگ د
پلار زياته وخت به د خپلي ښځي سره تېرېدو..... هغه د
هوشنگ په زدکړو (تعليم) او تربيه توجه ورکول
پرېښودو..... دا ؤ چي د هوشنگ و مېرې ته موقع په لاس
ورغله او هغې به د هوشنگ مانه (شکایت) و خاوند ته کولو.
يوه ورځ يې تر دا پوري اووئيل چي دا څنگه ماشوم دی چي تر
اوسه يې مور نه ده هېره کړې..... بس نوره زه له ده بېزاره

پردی ماشوم

زږگی علیخېل

شوم..... زۀ دۀ په زږکړوي د دې کور خوشحالی نه شم
برباده ولی.

پلار باید چي دی په مینه پوه کړی وای خو سرله هغه نه یې
په دۀ مخ راواړلو او خنیم یې ورته او کړو..... د ماشوم زړۀ
معصوم دی شه د ډبري جوړ خونه دی..... د پلار سختي دی
دې ته مجبوره کړی چي کومي خبري دۀ په زړۀ کي ساتلي وې
هغه یې له خولې څخه راويستلې او رډ بد یې پلار ته مخ
راواړوی او ورته داسي گویا شو چي! کله چي زما مور ژوندی
وه نو تۀ کله هم له ما څخه خفه شوی نه وې. او اوس چي زما مور
مړۀ ده نو تۀ هروخت له ما خفه یې..... اوس خوتاله ما سره
مینه کول هم پرېښې ده..... ماته د خوراک د پاره د وچي
ډوډۍ توکړې رارسېږي..... زما جامې څيري شوي دي، او تۀ
لږ هم دا فکر نه کوي؟ زۀ چي څومره د نوي مور سره مینه کوم دا
هغومره مالري شري..... زۀ چي کله د هغې ولورننوکۍ ته
ورنزدې شم هغه مال له دې کاره را وگرځوي..... بیا هم تۀ
ماته بد رد وایې..... له ډېره غمه د هوشنگ په سترگو کي
اوبنکي ښکاره شوې..... له ډېره غمه یې په سترگو کي د
اوبنکو په ځای ويني راغلې..... هغه شپه دۀ ډېره نا کراره تېره
کړه..... داسي لکه چي په سکروټوي یې تېره کړې وي.....
سهار ته یې ډېره سخته تبه وه.

یوه میاشت پر بستره پروت هوشنگ د ناروغۍ سره د جنگ
کولو طاقت پېلو..... او یوه ورځ چي د سهار سترگه غوړ پدله
هري خواته گلونو د شبنم په اوبو غسل کړی ؤ، دلته پر بستره
پروت هوشنگ د تل د پاره خپلي نیمي سترگي پټي کړې.....

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

هغه معصومه غوټۍ چې اوس به گل کېده او د سپرلي په رنگینو
به بڼه ښکارېده د تل د پاره و شو کول شوه.

ماسپښين هوشنگ د مور په څنګ کې خاورو ته وسپارل
شو چېرې چې هغه د تل د پاره د مور په غېږه کې په خواږه خوب
اوده شو.

کېدای شي چې دا دده تر ټولو لوی ارمان ؤ.

د نجات دروازه

له شپږو ساعتو څخه مریمه درپه دره ګرځېدله! رنگ یې داسي زېړ و لکه څوک چي و زکندن ته نژدې وي..... مریمي هم خپل له لاسه ورکړی د څهرې رنگ لېري خپل منزل ته روانه وه..... د افق په ها خوا د اسمان په وسعتو کي لوېدونکی لمر د وسپني غوندي سور لکه اوس سم دستي چي د یوې بهی څه راوتلې وي خپل په چاپیریال کي یې نارنجي رنگ پاشی..... د مریمي رنگ هم له ډېره کمزوری څه تک زېړ شوی و.

لمر ډېر کرار کرار د افق په پرده کي ځان پناه کولو..... له ډېرو کلو څخه د مریمي د مخ سور والی د ویني د کمی له سوبه په زېړ رنگ بدل شوی و..... د تهران لمر هم د مریمي غوندي د خپلي څهرې بڼه بدله کړې وه.

له شپږو ساعتو څخه مریمه درپه دره ګرځېدله! د دې د دوو کالو ماشوم د دې په غېږ کي ویده و..... خوب او د مور غېږه د ماشومانو د پاره د یوه جنت څخه کم نه وي..... په کوم کي چي د دوی معصومي ارواحي له دنیا و مافیا څخه بې غمه په ډېر اطمینان سره ارام کوي..... دا ماشوم که څه هم قېد و خو ازاد و.

اې د اسمانو او د مځکي پاكي فرشتو! تاسو معصومه ماشومان د دنیا د بې رحمه لاسونو څخه ساتی او په خپله پاکه غېږه کي ځای ورکوی.... مریمه به هم زر خپل ماشوم تاسو ته در سپاري.

پردی ماشوم

زړگی علیخېل

له شپږو ساعتو څخه مریمه درپه دره گرځېدله! لاکن یوه دروازه هم د دې دپاره خلاصه نه شوه..... دیوه رحم دل انسان هم له دې دروازو له شاغرنه راغی..... دیوه سخي هم له دې دروازو څخه د خپر لاس نه راووتی..... د هیچا سره دا احساس نه و چې دا میرات مړې له درو ورځو راهیسې وږې ده او کوشنی ماشوم یې هم د لوږې سره په جنگ دی.

د مور زړه به تر کومه د وینو او ښکي تویوي؟ هغه وږې وږې توري سترگي کومي چي د دې د زېړنگ ښائست وې تر کومه به ژړېدلې؟

له شپږو ساعتو څخه مریمه درپه دره گرځېدله! د خلکو دې رویې هغه دې ته مجبوره کړه چي اوس به هغه چپري هم د بل در ونه ټکوي..... د هیچا د کور مخي ته به نه ودرېږي..... اوس به هغه د هیچا د سردرد نه جوړېږي..... خپل د بې وسۍ په غږ به د هیچا ارام نه حراموي.

هغه د شمیران (ښار) د دروازې سره په یوه تړه باندي کښېنسته..... واټ (سرک) سنسان و..... ولي چي یو څوک هم د تهران په وچ ځان خوړنکي یخ کي له کوره نه راوتی..... بس یو څو بې کاره مزدوران د ښار د دروازې سره د واټ و غاړې ته ناست د لمر د لوېدو خوني منظره یې کتله.

اوس چي ورځ ختمه او ماښام پیل شو، نو دوی هم مخامخ چېنکي هوټل ته ننوتو..... د هوټل پرده هم رایلې شوه..... د امید اخري تړون هم مات شوی او د ژوند اخري درېچه هم بنده شوې وه.

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

د ژمي څلوېښت ورځي تېري شوي دي..... په دې
څلوېښت ورځو کې د يوې دقيقې د پاره هم مريمه وانگېټۍ ته
نه وه کښېنستلې..... د دې په وجود کې چې د ځوانۍ کوم
حرارت و دا په هغه باندې ژوندی وه..... اوس هغه حرارت هم
په سپړدو و..... د ژوند اخري بڅرکې هم په مړېدو وه.

که هغه نروای نو هيڅ کله به يې داسې حال نه وای.....
هغه به په يوه هوټل يا د يو مال او دولت څښتن ځوان په حجره کې
د يخه څخه د ځان ژغورولو بندوبست کړی وای..... خو
هغه بڼه وه او هغه هم شل کلنه ځوانه بڼه..... د چاپه غېږ
کې چې د دوو کلو ماشوم و..... کوم چې د يوې لهځې د
پاره هم د موره نه جلا کېدو..... هغه چېرې تللې شوه؟ پرته له
هغه منزله د کوم په لور چې دا اوس روانه شوې وه.

د ژمي څلوېښت شپې تېري شوي دي..... کېدای
شي چې څلوېښت ورځي نوري هم تېري شي..... کېدای شي
چې سبا بيا دا شپږ ساعته درپه دره وگرځي..... کېدای شي
چې سبا بيا دا دلته د شميران (بنار) د دروازې سره په لوږه او
تنده ناسته د مرگ سره په جنگ وي.

خودا نا ممکنه ده چې د الله يو ښک بنده راشي او دا خپل
کورته بوزي..... د اور څنگ ته د ژوند څنگ ته.

اوس خبره تردې تېره شوه..... تر کومه به هغه داسې
محرومه ژوند تېروي؟ تر کومه به درپه دره گرځي؟

په دغه سوچ کې وه چې پر عين دا وخت چې د تهران رنگ هم د
لمر غوندي نارنجي شوی و او د ايران د غرو شاته پټ شوی و
مريمې اخري سلگۍ ووهله..... دې خپل د ژوند اخري ساه او

پردی ماشوم

زړگی علیخېل

خپل د ژوند یادگار دوه کلن هغه معصوم ماشوم کوم چي اوس
اوس ویده شوی و د ژمي وینځو خیلو ته یې وسپاری.
له شپږو ساعتو څخه مریمه درپه دره گرځېدله! اخیوه
دروازه خو ورته خلاصه شوه..... هغه هم د جنت
دروازه..... زه په یقین نه شم وئیلی خو په دې ضرور خبریم
چي دا دروازه د نجات دروازه وه.
له شپږو ساعتو څخه مریمه درپه دره گرځېدله! اخیوه دې د
حیات ابدی (د تل ژوند) دروازه خلاصه شوه.

زاره چمپلان وچه ډوډی

پرون شپه زه تر ډېره ویده وم..... ما پښین ته نزدې زما سترگي خلاصې شوې..... د لمر وړانگې زما د کوټې د درېچو د شیشو څخه خپل زېړرنگ پاشی..... د دروازې د پردې څخه د لمر رڼا داسې ښکارېده لکه د یوې ماه جیني مخ چي په نقاب کي ښکاري.

د تهران د مني په موسم کي نری باد، توند لمر او تک شین اسمانه څخه پرته بل هیڅ یو داسې شی نه وو چي د سهار بنائست یې پیکه کړی وای..... کله چي د سهار باد د درېچې څخه زما پر مخ ولگېدی نو د خوب ټوله سستي یې راڅخه لري کړه، او زه د هري ورځني کار د پاره یو ځل بیا چمتو شوم..... هم په هغه وخت لاندې په کوڅه کي یو مانوسه نارینه غېر زما تر غوږو شو

زاره چمپلان وچه ډوډی اخلو.....

څلور میاشتي مخ کي موږ د شاه عبدالعظیم په باغ کي ناست وو..... زموږ یو ډېر محترم ملگري ته عجیبه غوندي خیال راغی، هغه وئیل چي که چېرې موږ اته واړه ملگري په یوه محفل کي راغونډ شو نو؟ دې خیال ته زه په دې عجیبه وایم که زموږ رنګه دوه ملگري هم سره کښېني نو به سم د لاسه جنگ پېل شي.

دا داسې چي دوه لیکوالان یو ځای نه شي کښېنستی..... د هریوه خپله عقیده وي..... خبر هغه ورځ خو په خبر تېره شوه ولي چي په موږ کي درې غېر کسان ناست وو.

پردی ماشوم

زړگی علیخېل

په هغو کي یو نوموړی شاعر عتیق ؤ. دویم شهناز مطرب (سازنده) ؤ او دریم سیماکر انځورگر ؤ، چي په برش به یې په مړو کي هم ساه اچوله. ظاهره خبره ده چي چېري اته فنکاران چي په هغو کي څلور لیکوالان او شاعران وي په هغه مجموعه کي به څه څه خبري نه کېږي.

د دودۍ وروسته خدای خبر چي څه خبره وشوه چي زما او زما د افسانه نگار ملگري دوست علي نامق تر منځ یو بحث وڅېړل شو.

د نامق عقیده دا وه چي پر انسان چي څه تېرېږي هغه د خالق او فطرت له سوبه کېږي.

زما عقیده دا وه چي اخلاق او د ژوند اساس پر تربیه باندي اړه لري..... موږ دواړو بېخي ډېري خبري وکړې. مسلسل نیم ساعت موږ خپل او د نورو ملگرو مازغه خوړلو، خو هیچا هم پر ځان بده نه ولگوله. ولي دوی په دې پوهېدل چي دوی هم دغسي کوي.

نامق هر قسمه دلائل او وئیل خوړه خپل په خبره وچ ولاړ ټکي په ټکي مي دده د دلائلو ځواب وئیلو، اخر موږ په ډېرو خبرو کولو سترې شو او زموږ د بحث هیڅ فېصله نه وشوه..... موږ دواړو تر منځ دا شرط کښېښودی که په موږ کي هریوه خپله خبره سپینه کړه نو دا بل به وټولو ملگرو ته یوه پرتکلفه مړی (دعوت) کوي..... د خوند خبره خودا وه چي په موږ دواړو کي هریو ته دا یقین ؤ چي شرط به هغه گټي..... ټول لیکوالان دغسي وي..... هغه ته خپله رایه بالکل سمه ښکاري او د بل رایه ورته کمزوره ښکاري.

پردی ماشوم

زړگی علیخېل

هم په دغه ورځ مایگر مور په بس اډه کي ناست وو..... گېر چاپېره د خلگور ش وو..... ټول خلگو مور ته داسي کتل لکه چي دا فنکاران يا اديبان د بلي دنيا انسانان وي..... هو هغو خلگو ته دا حق و چي هغوی مور ته د غسي او گوري.

مور په خپله گپه لگيا و..... ما وئيل چي د فردوسي غوندي طبعي او فصیح اشعار بل هيچا هم نه دي وئيلي..... خرم، هو مر ته ترجیح ورکوله..... د عتیق صاحب بیا دا رایه وه چي که چېري مور د پشکن د شعرو مطالعه او کړو نو دا به څرگنده شي چي د هغه کلام بهتر دی..... رامس بیا د وکټر هیوگو د اسلوب څخه متاثر و..... د نامق بیا دا خیال و چي په دې ټولو استادانو کي یو هم د امرا، والقبس پوري نه شي رسېدی..... شهناز بیا خپله سارنده راخستې وه او وئيل یې چي د بهتوون غوندي سندرغاړي په خپل غږ کي د شاعرانه افکارو ترجماني کړې ده..... سیمالگر انځورگر بیا د خپلي دنیا د تخیل په عقیده کي وئيل چي د انساني احساساتو او جزباتو ترجماني کړو په خپل لاس جوړ شوو فنیارو کي څرگنده کړي دي. هغه د خپل فن له کبله و کمال ته رسېدلی دی.

دغه خبري روانې وې چي زما سترگي په یو څېر غوښتونکي (فقیر) باندي ولگېدې..... چي څيري جامې په غاړه دیو کور د دروازي په پایو (سپړی) ناست و..... هم په هغه وخت زما په خیال کي یوه داسي خبره راغله چي ما فردوسي، هو مر، پشکن، وکټر هیوگو، امرا، والقبس،

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

بهېتون او کروز مي د خپلو ملگرو څخه راخلاص کړو.....
ما پر ملگرو غږ کړو چي محترمو زه خپل کار پيلوم.
کوم کار؟
ولي هغه شرط؟ څنگه نامق صاحب ته فقر ته د دنيا ذليله
پېشه وايي او دا د انسان لويه بدبختي نه بولي؟

زما له بخته په دې موقع نامق انکار نه او کړو.
ما ورته او وئيل که خبره دا وي نو زه هغه مخامخ ولاړ فقير
دلته راغواړم او ستا مخ ته پوښتنه ځيني کوم..... ته يې
گوره هغه به دا ذليله پېشه پرېږدي او بيا به د نه کولو قول هم
راسره کوي.

نامق په زوره په خداکي داسي راته وکتل لکه د هغه په
خيال چي ما شرط وبيلو.
زما پر خپل ځان دو مري باور و ځکه ما د هغه خدا ته توجه
نه کړه وراو ورته اومي وئيل که ما دا ثابته نه کړه نو زما ناکامي
د نامق د کاميابۍ ثبوت دی..... هغه به د فقير څخه هيڅ قسم
پوښتنه نه کوي.

ما او نامق هغه فقير ته ورغلو او هغه مي د ځان سره دلته
راوستو..... ما د هغه سره تقريباً شل يا پنځه وينست دقيقې خبري
وکړې..... زما خبرو او منطق هغه قائل کړو..... ما هغه
ته څه او وئيل دا ډېر اوږد بحث دی. زه ستاسو د بښمن نه يم چي ستاسو
ما زغه او خورم..... تاسو يقين وکړي چي ما هغه فقير څنگه له
دې کاره راوگرځوی..... هغه په خپله اقرار وکړو چي دا خو
ډيره ذليله پېشه ده..... ډېره سترې او بې شرمه دنده

پردی ماشوم

زږگی علیخېل

ده..... له سهاره تر ماښامه د هریوه مخ ته لاس غزول د چاپه
وس دي..... که ماته اوس اوس دوه تومنه (د ایران روپی) په
لاس راشي نو زه به یوه عزتداره پیشه پیل کړم..... زه به د کبار
کار پیل کړم.

موږ هغه ته دوه تومنه ورکړې..... هغه سم د لاسه بازار
ته ولاړی او یو غټه ټوکرۍ یې واخسته..... خه قران (د
ایران پیسې) یې د مخ په جیب کې واچولې او د ښار په کوڅو کې
په دې نارو سر شو!

زاړه چمپلان وچه ډوډۍ اخلو.....

محمد علي د دې کبار والا نوم دی..... هغه زاړه چمپلان
وچه ډوډۍ او نور داسي د کبار څیزونه اخلي او خرڅوي
یې..... هر ورځ..... دا د ده کار دی..... دا سلسله نه
ختمېدونکي سلسله ده..... هغه هر ورځ زما د کور لاندې
واټ (سرک) ته راځي. په اونۍ (هفته) کې یو وار زما د سلام
د پاره کور ته هم راشي..... د ټولي اونۍ روداد راته بیان
کړي..... او په کومه ورځ چې زه تر ډېره ویده یم نو د ده دا
خوږ غږ ماله خوبه وینس کړي.

زاړه چمپلان وچه ډوډۍ اخلو.....

اې زما ځوان افسانه نګار ملګري علي نامق
صاحب..... هغه ستا پر تکلفه مړۍ زمانه هېرېږي کومه چې
له ننه څخه څلور میاشتي مخ کې وه..... خوتۀ زما په دې
خوشحالی نه پوهېږي کومه خوشحالي چې محمد علي د کبار
کار پیل کړو او د خبر غوښتوني څخه یې په خلاصېدو ماته را کړه.

لقب

تهران یو لوی ښار دی..... ښکاره ده چې د لندن او پېرس غونډي لوی ښار نه دی..... خو ډېر نوموړي خلک په دې ښار کې اوسېږي. چې ته ځني ناخبريې..... خو ستا بې خبري د هغه په اهمیت کې څه کمې نه شي راوستی..... تر ټولو ښه دلیل دا دی چې اقا عاقل الدوله ډېر نوموړی شخصیت دی. او ته دی نه پېژنې..... د دې وجه دا ده چې تهران یو ډېر لوی ښار دی.

تا خو څه د دې زمه واري نه ده اخستې چې د تهران ټول مشاهیر وپېژنې..... که ته اقا عاقل الدوله نه پېژنې نو په دې کې د خفگان هیڅ خبره نه ده..... په نړۍ کې ډېر نوموړي خلک شته چې ته یې نه پېژنې، او که په دې کې ته اقا عاقل الدوله هم نه پېژنې نو دا ستا د شان خلاف هم نه ده..... بلکه تا ځان پخپله د ده د لیدلو او پېژندلو څخه محرومه ساتلی دی..... خو زه د دې نعمت څخه بې برخې نه یم..... زه خوش قسمته یم او تا هم په دې خبرول خپل اعزاز گڼم.

د ناصرالدین شاه د باچې په اخیږي وخت کې یو سړی حاجي علي احمد عطار هم ؤ..... کوم چې د خپل دور په مشاهیرو کې شمېرل کېدای..... په هغه زمانه کې ډپلومېسي (سفارتکاری) صرف د میرزا ملکم خان او د علي احمد عطار په برخه کې راغلې وه..... هغوی دا حق درلود چې په غټو خلگو کې شمار شي..... که چېرې دوی نن وای نو په زرگونو سیاستمدارانو کې به د څراغ په څیر وای..... د

پردی ماشوم

زړگی علیخېل

دوی و مخ ته به د نور و اهمیت نه وای..... خو په هغه وخت کي دی په شهرت کي یکي یوازې و نو د شهرت خېل و نکي تاج د حاجي علي احمد عطار پر سر کښېښودل شوی و..... دده هغه کنډی سره ږیره د خلگو د توجه مرکز وه.

د حاجي علي احمد عطار سره په ژوند کي درې څیزونه وو..... یو عظیم شهرت..... دویم د کان عطاري (د عطرو د کان)..... او دریم دده چالاکه او باهوشه زویي کوم چي په هغه ورځو کي په عبداللہ گنجا (عبداللہ پک) مشهور و..... خو په سوکه سوکه پر مختگ سره په اقا عاقل الدوله مشهوره شو.

دا خبره رښتیا ده چي پلار مشهور وي نو زویي به هم خامخا شهرت موندی. په دې وجه حاجي علي احمد عطار که کلیات ملکیم او مقالات جبل المتین په یاد زدکړي وو خو د ژوند لویه ارزو یې د زویي تربیه وه..... که ته وای نو په دې به مایوسه شوی وای او په زړه کي به دي وئيلي وای چي دانا ممکنه ده چي عبداللہ پک دي اقا عاقل الدوله شي..... خو دده داکار تر سره کړی..... دی مشهور شو. او تر دانه چي ما او تایي نن د شهرت تذکره کوو.

د حاجي علي احمد عطار کنډی ږیره کټ مټ د اوزې سره مشابهه وه..... په دې وجه اللہ پاک عقل هم د دې ځوان په شان ورکړی و..... د دې عقل مندۍ کرشمه وه چي دده زویي د پاره د شهرت لار پر ژر ومونده..... عبداللہ پک یې په مدرسه کي داخل کړو..... دا دده شهرت اوله ورځ وه..... په هغه وختو کي په مدرسو کي به د هوشیاری قابلیت او شهرت طلبۍ تربیه ورکول کېده..... په دې

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

سوب عبدالله پک په مدرسه کي د اولي ورځي څه د هوشيارۍ او چالاکۍ و کمال ته ورسېدو.

د مدرسې مهتمم يا ناظم په هغه خوش قسمته خلکو کي و څوک چي د کيميا په علم کي ماهر و..... ده به د فطرت بشري (د سوني په څير زېر کاني، تانبا) د مسو څه سونا جوړوله..... چنانچه هغه د حاجي علي احمد عطار څخه عبدالله پک واخست او د څو کلو پس يې يو خراف سخن ساز (شاعر)، باهوش دکار او تربيه شوی ځوان ورکړ..... هغه کامل استاد و ځوانانو ته به يې د سفارتکارۍ او زمانه سازۍ درس ورکولو..... او دې څيز د ژوند هره لار خلاصوله..... د ډېرو ځوانانو د پاره دا لار خلاصه شوې وه په هغو کي يو عبدالله پک هم و.

اخر مدرسې خپل سعادت ښکاره کړی..... د دې لارې اول منزل د څلورو سوو کسانو د مرکزي جومات (مسجد) تحريک و..... او دويمه مرحله د بهارستان او د جومات د سپه سالار حمله وه..... پر دې لاره تلل دی و هغه سعادت ته ورسوی کوم چي ده د پلار ارمان و..... حاجي علي احمد عطار په (۱۳۲۴) ه کي په يوه خاص موقع په حق ورسېدی.

ده په گلستان کي و اول گل ته لاس ورواچول شو..... ته او گوره څنگه ښائسته گل و..... يعني په دغه کال د جمادي الاخر په مياشت کي ده د پرلمند ويني يو څاڅکی ولگېدی..... اوس دانه وه معلومه چي دا د کوم بدبخت د

پردی ماشوم

زړگی علیخېل

ویني شاخکی دی..... د بهارستان و مخ ته ډېر بې گناه خلگ د توپک تر گوليو ایستل شوي و.

عبداللہ پک چي په دا ورځ عبداللہ خان و او په تهران کي پټ و، کله چي مجاهدینو تهران فتح کړو نو عبداللہ خان هم د اوبوله بنکمه راووت، او هغه سورگل یې د حکومت و واکدارانو ته بنکاره کړو..... د دې وطن وگړي ډېر قدر من دي او فوراً یې د ازادی د شهیدانو نومونه په ډېر افتخار سره په دوترو په کاغذو کي ثبت کړو.

د عبداللہ خان نوم یې هم د دولت د نوکرانو په سرلیک کي اولیکلو..... کله چي د وزارت قانون چوکۍ تشکیل شوه نو یو سورپوښ چپراسي یوه لفافه په لاس کي چي پر هغه باندي د وزارت داخله نخبه جوړه وه د مرحوم حاجي علي احمد عطاري په محله کي د اقا عبداللہ خان مجاهد پټه معلوموله.

خدای خبر اقا عبداللہ خان څنگه په لاس ورغی..... یوه شانداره چوکۍ کومه چي د چارمغزو لړگیو څه جوړه په وزارت خانې کي د ده په انتظار وه او د معاون د پاره یې ده ته دا چوکۍ ورسپارلې وه..... داسي هغه سورگل په یوه ترو تازه میوه کي تبدیل شو.

د وزارت خانې و مېرته مخامخ په چوکۍ ناست اقا عبداللہ خان په دې سوچ کي شو چي د انسان د ژوند هم دوي برخې وي..... یوه هغه زمانه کومه چي د کامیابی په لارسهي عمل وي او دویمه هغه زمانه په کومي کي چي په زحمت او مجاهدې سره فائده لاس ته راوړل کېږي..... په اوله مرحله کي مي د فساد او بغاوت مراحل ټول ترسره کړو..... اوس نو موقع په لاس راغلي ده چي له دې څخه

پردی ماشوم

زړگی علیخېل

گټه تر لاس کړم او خپل سباوون محفوظ کړم..... اوس هغه وطن، ازادي، قرباني، فرار، زحمت او مشقت ټول و خدای ته وسپاره او دا څو ورځي په راحت کي تېري کړه.

ته خبریې چي د کوم انسان ژوند په ارام او راحت کي تېر شي نو ډېر لوی غنیمت دی..... بیا هغه وخت نه راگرځي او تاریخ دغه ورځي هېري کړي. ځکه نو ماته هم اجازت را کړه چي زه هم د نورو مؤرخینو په شان اقا عبد الله خان پر خپل حال پرېږدم هغه دي د خپلي نوي عهدې څخه گټه تر لاسه کړي لکن یوه نکته شته چي هغه زه نه شم پتهولی..... هغه دا چي د هري زمانې یو بدلون وي..... انسان چي تر کومه وخته پسمانده وي نو پسمانده وي. او کوم وخت چي دا انسان د لویي خواته راشي نو دده هر څیز او فعل ډېر لوی ښکاري..... په دې وجه د انسان خپل ذاتي نوم تر هغه وخته ډېر ښه وي تر کومه چي دده کار روان وي..... په ایران کي چي کله یو انسان لوی شي نو بیا دده ذاتي نوم د پاره یو قالب جوړ کړل شي چي په کوم کي د ده بزرگي راشي..... په دې قالب کي تر لقب ښه څیز نه شي کېدای.

یو سړی چي صرف د وزارت خانې معاون وي هغه تش په نامه قناعت نه کوي. لقب د هغه ضرورت وي او هغه هم داسي لقب چي د اسم با مسمی نه وي. داسي لقب چي مصداق ولري. داسي خو هم نه شي کېدای چي یو ښدل سړي ته موږ د بهادر الدوله لقب ورکړو..... که موږ ورته او گورو نو د اقا عبد الله خان د پاره د عاقل الدوله لقب پرته بل لقب نه و.

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

تا وليدل چي حاجي علي احمد عطار خموره عقلمند سړی
 ؤ..... هغه په څنگه هوشيارې سره عبدالله پک په څو کلونو
 کي دننه دننه اقا عاقل الدوله کړو..... وزير د عبدالله خان
 د پاره د اقا عاقل الدوله د لقب سفارش دربار شاهي ته ورلېږلی
 ؤ او څو ورځي پس د لقب په خوشحالي کي د اقا عاقل الدوله پر
 کور د وزارت خانې دعوت ؤ..... لاکن خلک له دې راز نه ؤ
 خبر چي د ژوند په هر څيز کي نراو ښځه، مهمل و مستعمل،
 اصل و نکل، جز کل طبعي و مصنوعي يو فطري عمل
 دی..... هيڅ يو داسي څوک نشته چي د هغه همزاد نه وي او
 څوک چي بزرگ او د لوړ سپېڅلي عمل خاوند وي نو په طريقه
 کي بايد اول سړی د هغه همزاد شي..... د لقب لمن هم
 دومره پراخه ده چي يو انسان دي په خپل لقب کي يو عدد منفرد
 نوی لقب اختيار کړي دا بالکل ناممکنه ده..... کېدای شي
 چي دده هم همزاد وي او عاقل الدوله د چا کم نه دی چي دده
 شريک لقب به نه وي..... لاکن بد بختی دی د بدمرغه سړي
 شريک کړی..... په دې کي دده څه لاس خونه ؤ.....
 بلکه دا دده د طبيعت او فطرت قصور ؤ چي د ټولو بزرگانو څخه
 يې حسد او بغض درلود او د خپل حسد يې مختلف انځورونه
 جوړول..... په دې انځورونو کي يو انځور هغه دی چي د
 هغه په هکله دا مشهوره دي چی

□ که صعود ې بنو دکش نه مېو مل ې زپ ې است

يعني د اقا عاقل الدوله شريک لقب يو داسي شخص ؤ چي
 بالکل د دې برعکس او ضد ؤ..... يعني هغه شخص چي
 کله هم دومره او چتوالي ته نه ؤ رسېدلی هغه هم په دې چي هغه
 په تهران کي جعلي سکې او کاغذونه جوړول.

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

په دې ملک کې د ذريعه معاش يوه خاصه پېشه نشته..... په دې وجه خود خلگو سره بله لار نشته پرته له دې د جعلي سکو او کاغذو جوړول.

د پوليس په دو ترکي د القاباتو فهرست نه ؤ..... په نړۍ کې همېشه په شهرت اعتبار کېږي..... په دې وجه يوه شپه اقا عاقل الدوله خپل دکور په يوه کوټه کې چې هغه دده خواب گاه وه ويده ؤ..... نابيره يو جگ ځوان وردننه شو او کوتوالي ته يې د تللو ورته او وئيل.

د دې خبرو خلاصه داده چې اقا عاقل الدوله دود پرش (۳۲) ورځي په کوتوالۍ کې بندي ؤ..... لاکن دده روح يې د ازادۍ د تهمت څه مجروح کړه..... د دې مقدمې څخه خلاصون څه اسان نه ؤ..... نهه سوه څلروينېت (۹۲۴) روپۍ پر مقدمې ولگېدې او دود پرش (۳۲) ورځي يې په بندي خانه کې تېري کړې.

اقا عاقل الدوله دا اعتراف او کړو چې زما په ذهن کې هغه ورځ دهوکه راغله په کومه ورځ چې ما دا لقب اختيار کړ، او که تاسو او وينی چې اقا عاقل الدوله يوه ورځ د خپل لقب څخه استعفا ورکړه نو تاسو په تعجب کې کېږئ مۀ او دا استعفا دده کم عقلي مۀ گڼي..... دده په مازغو کې اوس هم لطيف فکرونه شته..... صرف رسماً له دې دستبرداره کېږي.

مینځه

د شپې.....

دېرش کلنه وارکاپه کراره کراره ځانگو ځنگوي چي په هغه
کي یو ماشوم پروت دی. داپه کراره غږهغه ته الله هو وایي.
الله هو لولو، خوب دي درشي په لمبو..... ویده شه لالیه
ویده شه، زه گوره تاته الله هو وایم.

ځانگو ته مخامخ یو شین خراغ بل دی او په کوټه کي په
رسی باندي تور پتلون او یو څو کوچني کوچني قميصونه
راځوړند دي چي دهغو اوږده اوږده سوري پروارکا او ځانگو
باندي نښلي.

د خراغ د بتی درنه د خوزېدو سره داسوري هم په اتني اخته
شي. لکه چي په تند باد کي چي پاني په رپېدو شي.
په کوټه کي یو داسي بې خونده بوی خور دی لکه چي د
گوبي بنور وایا دا کوټه د موخي دکان وي.

ماشوم په ژړا دی..... هغه هم داسي په ژړا لکه د ډېري
ژړا پس خپله پاته ژړا برقراره ساتي او هغه هم نه ده معلومه چي
کله چپ شي.

خوارکی وارکاته خوب ورځي..... سترگي یې له خوبه
ډکي دي..... له خوبه سرور باندي زړېږي..... په مغزي یې هم
ډېر سخت درد دی..... دومره وس نشته کي چي خپلي سترگي یا
شونډي وڅوځوي..... سترغري یې له ډېره ناخوبی د مخ په
کاسه کي ننوتلي دي.

پردی ماشوم

زړگی علیخېل

الله هو للو للو، ستا بلا په لویو غرو.....ویده شه لالیه
ویده شه.

چمچماران په یو داسي بېسوره راگ کي مصروف وو چي
ټول ماحول یې په سر اخستی ؤ.

د څنگ د کوټې څخه د څښتن او د هغه د مېرمنې د خړاري
غږ هم تروارکا رارسېدی..... د ماشوم ځانگو په یوه
غمجنه غږ غږېدله..... دې ټولو غږونو یو تسکین بخښونکی
راگ جوړ کړی ؤ..... هم د هغو خلکو د پاره چي په خواږه
خوب پر خپلو بسترو پراته وو..... لکن په دې وخت کي دا
راگونه ډېر تکلیف ده ښکاره کېدو..... هغه په دې وجه چي
په دې راگو کي د وارکا ویدېدل یقیني ؤ.

که خدای مۀ که، خدای مۀ که وارکا ویده شوه نو د دې
څښتن او د هغه ښځه به د دې هډونه ورمات کړي.

د خراغ رنځر په نڅاشي..... د دې په تته رنځر کي اوږده
اوږده سوري په حرکت کي راشي کومي چي د وارکا د سترگو نیم
خوابي او د سترې دماغ په منځ کي په گرد کي پټه انځورونه
ښکاره کوي. اوس د دې په سترگو کي په گرد کي پټه دا
انځورونه د یوې توري ورېځي شکل اختیار کړي کومي چي په
اسمان کي د یو بل پسې په گردش کي وي..... نابیره تېز
شمال راشي او دا ټولي ورېځي سره گډي وډي کړي. اوس وارکا
د کیچر ډک وانټ (سرک) ویني چي پر غاړه یې د صبروني
قطار در قطار ولاړي دي او د هغو په منځ کي خلگ پروږو
بوجی اخستي ډېر په ضعیف انداز روان دي.

زړگی عليخېل

پردی ماشوم

هم په هغه وخت دا ټول خلگ سره د خپلو بوجيو په دې کيچر
کي ولوبېږي.

تاسو ولي وغورځېدی؟ وارکا د دې خلگو څخه
پوښتنه او کړي.

هغوی ځواب ورکړي چي! دويدېدلو د پاره.

د دې خبري سره سم هغوی ټول په خواږه خوب ويده
شي..... بلي خواته کارغان او گورگوتان (چيل، د باز په شان
مرغه) د برق (بجلي) پرتارو ناست د ماشومانو غوندي پر دې
خلگو باندي نارې وهي.

اللهو لولو، ويده شه لاليه ويده شه..... وارکا
د ځان سره زمزمه کوي او هغه خپل وجود په يوه کيږدي کي
او ويني چېرې چي د دې مرحوم سپين ږړی پلار پر محکه پروت
له درده يې زگېږوی خېزي.

دومره درد چي له خولې څه يې تش اف، اف، اف خېزي.

د دې مور پليوگيويا په کور کي نشته..... هغه
تللي ده او څښتن ته حال ورکوي چي يافين مري.
دې پروخت او شو تر اوسه نه ده راغلې بايد چي په دومره
وخت کي هغه راغلې وای.

وارکا انگېټی ته نژدې ناسته د پلار زگېږوی
اوري..... هم په هغه وخت د کيږدي څه دباندې د موټر غږ
راشي..... يو ځوان ډاکټر کيږدي ته رانتوزي..... د
تيارې په وجه د هغه مخ سم نه معلومېږي..... وارکا د ډاکټر
صرف دا الفاظ واورې چي! رڼا جوړه کړی.

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

پليوگيويا د مومباتی-پسې گرځي..... يوه دقيقه په دې
انتظار په ډېره خاموشۍ تېره شي..... دفعتاً ډاکټر خپل د
جېبه څخه مومباتی-را اوباسي او روښانه يې کړي.

محترمه داهم داسي روښانه پرېږدي زه اوس
راهم..... پليوگيويا ډاکټر ته دا خبره اوکړي او له کيږدي څه
دباندي اووزي.

د مومباتی-کوچنی-ټوټه له کيږدي څه دباندي پيدا کړي او
رايې وړي.

نايره د يافين سترگي رډي راوخېزي لکه هغه چي د ډاکټر
اوکيږدي پرته يو بل خاص څيز ويني.

محترمه په کومو سوچونو کي يې؟ له کومه راهيسې په
تکليف يې؟ ډاکټر له ده څخه پوښتنه وکړه.

ډاکټر صاحب! زه مرمه..... زما وخت رانزدې
دی..... لېسات پس به زه له دې ژونده خلاصېم.

بدمرغه خبري مه کوه..... موږ دا يو ستا درملنه کوو.

په دې ښه عمل موږ غريبان ستا منندويو..... داسي
معلومېږي لکه مرگ چي راشي او بيا له دې څخه ځان بچول....
؟؟

ډاکټر تر نيم ساعت پوري د يافين د کتلو وروسته ورته
اووايي چي دا قصه زما تروسه تېره ده..... ته داسي وکړه ته
لوی روغتون ته ولاړ شه..... هلته ستا درملنه کېدای شي.....
زرځه..... اول هم ډېر ناوخته شوی دی..... داسي نه چي د
روغتون زمه واران ويده وي..... خپرته د دې غم مه کوه
..... زه يوه پاڼه درليکم..... اوري که نا...؟

پردی ماشوم

زړگی علیخېل

منه ډاکټر صاحب خو دی دومره لېري څنگه په پښو ولاړ شي؟ زموږ سره داسي رېږی (کراچی) هم نشته پليو گيويو دې ځوان ډاکټر ته په عاجزی سره او وایي .
تاسو هيڅ غم مه کوئ زه ستاسو څښتن ته وایم هغه به تاسو ته داس ټانگه راولېږي .

د ډاکټر د تلو سره سم مومباتی هم مړه شي .
بيا هغه د اف، اف غږ تر غږ ورو شي نیم ساعت پس و کيږدی ته نږدې داس ټانگه او درېږي .
دا ټانگه د یافین څښتن د یافین د پاره رالېږلې وه چي هغه روغتون ته پکي ورسوي .

یافین روغتون ته تللی دی اوس نو ورځ هم ده پليو گيويو پر کور نشته ولي چي هغه د یافین پوښتني ته روغتون ته تللې ده .

یو ځای د ماشوم د ژړا غږ راشي . وار کایا په زمزمه شي .
الله هولو لولو ، ویده شه زما لالیه

په دې وخت کي پليو گيويو بېرته راشي په سینه د صلب نڅښه جوړه کړي او وار کاته په ډیره همدردی او کړاره دا او وایي چي ! تر ما خوستنه خو ډاکټرانو دی جوړ کړو خو سهار په سپېدو کي د خپله روح و خدای ته وسپارله خدای دي دده روح ښاده لري هغو وئیل چي ډېر ناوخته مو روغتون ته راوړی په کار دا و چي وختي مو راوړی وای .

د دې اورېدلو سره سم وار کایا په چغو سر شي دفعته په دا وخت کي یو څوک د دې پر سر داسي وار وکړي چي د دې تندی د وني سره ولگېږي کله چي دا سترگي خلاصي کړي نو مخ ته ورته خپل څښتن پاپوش ولاړوي .

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

بې شرمي..... ماشوم ژاړي او تۀ کراره ويده
يې..... پاپوش د دې خبري سره سم د وارکا په سر چپلاخه
ورسره کړي.

وارکا سر و شوروي او بيا ځانگو ځنگول پيل کړي.....
بيا د هغې د خولې څه د الله هو لولو غږ راوړي.

په کوټه کې درېا خال او سوري داسي لکه چې وارکا ته سر
نبوروي..... لږ سات پس بيا هغه ټول خيالات د وارکا پر دماغ
قبضه وکړي..... او س بيا هغه د کيچر په ډک واټ (سرک)
ويني چې په هغه باندې د بوجيو والا خلگ په خواږه خوب ويده
دي..... د وارکا په زړه کې هم راشي چې داهم لږ سات د
دې خلگو په څير بايد چې ويده شوې وای خود دې مور
پليوگيويا د دې سره ده..... هغه دا په مخ پوري وهي.....
دوی دواړي د روزگار په لټون د ښار خواته رواني دي.
د خدای د پاره موږ ته يو څه خبر راکړی..... د خدای د
پاره زموږ مرسته وکړی.

د دې مور وهر چا ته لاس غزوي.

ماشوم دلته راوړه..... يو مانوسه غږ د دې تر غوږو
شي..... ماشوم دلته راکړه... بيا هغه غږ د دې په غوږو
ولگېږي..... تۀ اورې که نه بدبختي جینی...؟

په دې غږ وارکا جستته راوغورځي. هغه دا معلومول
غواړي چې قصه څه ده. نۀ هغه واټ (سرک) شته، نۀ د دې مور
او نۀ هغه خلگ د کومو چې د دې مور خبر غوښتی.... که څوک
شته نو د دې څښتنه، چې هغه هم و ماشوم ته د پيو (شېډو) د
ورکولو د پاره راغلې ولاړه ده.

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

وارکا په دې انتظار ولاړه ده چې څښتنه ماشوم ته پټي ورکړي نو دا به يې بېرته ويده کړي.

له درېچو څه رڼا په گڅ کي پټه ښکاري..... په کوټه کي د جامو سوري او د رڼا خال هم په زېړرنگ اوږي.

لږ سات پس سهار شي.

دا واخله يو يې سه..... ټوله شپه يې ژړل..... داسي معلومېږي لکه کوډي چي په شوي وي.

وارکا ماشوم په ځانگو کي پرېباسي او د ځانگو ځنگول پېل کړي..... د رڼا خال او سوري تقريباً ختمې شوي دي.....، په کوټه کي يو داسي څيز هم نشته چي د دې پردماغ قبضه اوکړي..... خو دا ويډېدل غواړي.

وارکا خپل سرد ځانگو پر يوه څوکه کښېږدي..... هڅه يې دا وي چي خوب ورله رانشي..... خو چېري..... دهغې سترگي سره ورځي او وار په وار درنېږي.

وارکا په انگېټۍ کي کوټله واچوه..... هغه د دروازې څه د څښتن غږ واوري.

اوس نو وخت راغی چي وارکا د کورد کار د پاره ولاړه شي. هغه ځانگو پرېږدي او گودام ته منډه کړي. اوس هغه لږ خوشحاله ده ولي چي د بدن حرکت د خوب غلبه کموي.

په انگېټۍ کي د کوټلې داچولو پس هغه دا محسوسه کړي چي دهغې د مخ تازگي هم ورو ورو بحالېږي.

وارکا سماوار تود کړه..... د دې څښتنه پر دې غږ کړي.

وارکا زرزد لږگيو کوچني توکړې ماتول پېل کړي..... دې ته يې لاتراوسه اورنۀ دی اچولی چي يو تازه حکم يې ترغور شي.

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

وارکا د څښتن غټ بوټان صفا کړه.

هغه غټ بوټان راواخلي او لاندي پر فرش باندي کښېني..... په دې سوچ کي چي څومره به ښه وای چي لږ سات د پاره په دې غټ بوټ کي مي سر ننه ايستلی وای او لږ خوب مي کړی وای.

يو دم بوټان لوی شي او په کوټه کي و دېوالو او چت ته ورسېږي..... د وارکا د لاس څخه برش ولوېږي..... خو هغه په هغه وخت سر ته څنډ ورکړي. خپلي سترگي خلاصي کړي او په کوټه کي و هر څيز ته داسي وگوري چي هغه د دې په سترگو کي حرکت ونه کړي.

وارکا پایي (سپړی) و مينځه.... داسي خيرني پایي چي گراک يې او وينني نو به څه فکر کوي. زه خو په دې شرمېږم.... د څښتنې غږ يې تر غوږو شي.

وارکا د پایو (سپړيو) سره سره ټولي کوټي هم صفا کړي. د دويم سماوار د تودلو پس د کان ته منډه کړي..... دې ته هلته ډېر کار پروت دی..... د دې د پاره يوه يوه دقيقه قېمتي ده..... تر دې به بل تکليف ده کار نه وي چي په اشپز خانه (باورچي خانه) کي والوگانو (پټاټو) ته کښېني او هغه رېزه کوي.

د وارکا سربيا دروند شي..... الوگان (پټاټې) د دې په مخ کي نخا کوي. چاره د دې د لاسه ولوېږي..... په دې وخت کي د دې په غوږو کي د څښتنې غږ راشي چي د دې په څنگ کي ولاړه غږېږي.

پردی ماشوم

زړگی علیخېل

ټوله ورځ جامې وینځل، لوبښي صفا کول، ډوډۍ او کتڅ
پخول د الوگانو (پټاټو) درېزه کولو غوندې تکلیف جن دی. کله
کله خوله دې کاره څخه تنگه واکا په وچه ځمکه ویده شي.

ورځ تېره شي.....

د درېچو څه د تیاره لیدلو سره سم واکا خپل د سر ټپکونه
ټینګ ونسي. هغه هم لکه یو چا چې تراشلي وي..... اوري
..... خو نټۍ چې ولي نه پوهېږي.

د ماښام تیارې د دې د پاره د خوب زېږی راوړي. خوله بده
مرغه لې سات پس مېلمانې راشي.

واکا سما وارتود کړه..... د دې څښتنه په جگ غږې
ته حکم ورکړي.

په اصل کې سما واکا کوچنی دی..... د مېلمنو د پاره
پنځه شپږ واړه تودېږي.

واکا ورشه په منډه درې بوتله بئیر (شراب) راوړه.
واکا په دې خیال چې په منډه به خوب رانه وتښتي یوه تېزه
منډه واخلي.

واکا دودکا (د روسي شراب یو قسم) راوړه..... واکا د
بوتل د خلاصولو اوزار راوړه..... واکا دا جامونه خولې صفا
کړه.

خپراخه مېلمانې هم رخصت شي.... د کوټې رڼا ګل
کړي..... د دې څښتن او څښتنه دواړه د ویدېدو د پاره خپلي
کوټې ته ولاړ شي.

واکا ځانګو ځنګوه..... دا د څښتنې اخري حکم وي.

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

د انگېټۍ په بخاری کي چمچماران بیا هغه بې سوره راگ
پېل کړي. د رڼا خال او د جامو سوري بیا د وارکا په مازغو قبضه
کول غواړي.

ويده شه زمال ليه ويده شه..... دا بيا هغه زمزمه پېل
کړي..... ماشوم په چغو شي. په ډېرو چغو سترې شي. وارکا
بيا هغه د کيچر ډک واټ (سرک) ويني. هغه د بوجيو والا
خلگ، خپل مور پليوگيويا او پلار يافين ويني..... هغه دا د
گرځه ډکه انځورونه ښه پېژني او ښه پرې پوهېږي..... خونيم
خوابي د دې لاس او پښې تړلي دي..... کوم چي د دې په زړه
يو بوج اچوي. هغه په دې نه پوهېږي چي دا کوم طاقت
دی..... د دې طاقت د ليدلو په هڅه کي دا شاوخوا
او گوري..... هغه هم په دې چي د ده له لاسه څخه ځان
خلاص کړي. خو بې فائدي..... اخر کار د دې لټون څخه تنگه
راشي. هغه د هغه وخت په لټون کي خپل ټول توان پکار راولي.

د رڼا خال او د جامو د سورو پرته هغه خپل د ښمن پيدا
کړي..... چي د دې د ژوند سکون د لاري ازغی و.
هو..... هغه ماشوم

هغه په خدا شي چي دومره اسانه کار د دې په خيال کي اول
ولي نه و راغلی.

د رڼا خال، سوري او چمچماران هم ورته په مسکي کي
متحرک شي.

دا خيال د وارکا په دماغ بالکل قابض شي..... د
چوکۍ څه راولاړه شي.... بغېرد سترگو د رپه يو مهم خيزته
گوري او په کوټه کي گرځي را گرځي.

پردی ماشوم

زړگی علیخېل

هغه خوشحاله ده، او دا خیال د دې خوشحالي یو په دوه کوي. د لږ سات پس هغه چي د دې پښې او لاسونه یې تړلي دي موجود نه وي.

د ماشوم د مرگه پس، خوب خوب خوب
د رڼا خال ته په مسکا شي سترگي او د لاسونو
گوتي یې په رپیدو شي او کرار کرار د ماشوم د ځانگو خواته روانه شي.

د ماشوم د قتلولو پس دا فوراً په ځمکه پرېوزي له
ډېره خوشحالي په خندا شي چي اوس به په ارامه خوب وکړي.
لږ سات پس هغه په خواږه خوب ویده شي.
د مرگ په خوب ویده شي

بزرگ غویی

د نیل د سیند په غاړه یو ځوان بزگر خپل غویی
 خروو..... د دۀ د دې غویی سره بې کچه مینه وه..... دا
 غویی د دۀ د روزی ذریعه او د ژوند ملگری ؤ..... دې
 ځوان بزگر له لیرې خو خلگ او لیدل چي د دۀ پر خوار روان
 وو..... کله چي هغه نزدې راوړسېدل نو دا معلومه شوه چي
 دوی د اوزیرس دیوتا (د لمر خدای) منونکي دي.....
 کاهن (د دې عقیدې عالم) چي کله غویی ته پام شو نو د غویی
 خوا ته راغی..... د هغه جائزه یې واخسته.....
 غاښونه یې ورو شمارل او بیا نابیره دا راغلي خلگ په سجده
 پرېوتو..... بزگر چي دا اولیدلو نو ځېران شو چي دا څه
 کیسه ده؟ کله چي هغوی د سجدې را پورته شونو یې بزگر ته
 او وئیل چي!

اې ځوانه! ته ډېر خوش نصیبه یې..... د لمر خدای
 تاته یو بې نظیره (چي مثال نه لري) نعمت درکړی دی.....
 تاته د بزرگ خدای غویی (ایبس) ملگری تیا حاصله ده.
 زه ستاسو په خبره نه شوم پوه؟ بزگر په ځېرانۍ ورته
 او وئیل.

موږ د بزرگ غویی ایبس خبره کوو کوم چي دا وخت له تا
 سره دی.

لاکن د دې غویی نوم خو دا سو دی.

بچی! په خبره ځان پوه کړه..... ته نه گوري د ایبس د
 تندي نور؟ د دې بزرگ غویی شجره نسب د زر پشته پس د لمر و

زړگی عليخېل

پردي ماشوم

خدای ته رسي..... موږ له ډېره مودې راهيسې د دې پسې
گرځېدو..... اوس د خدای شکر دی چې د ده دیدار مو
نصیب شو.

دا تاسو څه وايست؟ داسو د لمر د خدای اولاد نه شي
کېدای..... د ده موريوه عامه غواده، او د ده پلار اوس هم
زموږ په کلي کې ژوندی دی.

چپ شه بهې ادبه! زما د خياله چې ځان نه دی درباندي
گران..... پام کوه که دي د بزرگ غويي ايبس په شان کي
گستاخي وکړه نو درته ښه به نه وي.

زه رښتيا وایم، داسو يو عام غويی دی..... تاسو خامخا
دی بزرگ گڼی.

ښه! نو ته په خبره سر نه خلاصوي، موږ بزرگ ايبس و تاته
نه پرېږدو، که د ځان خبر غواړي نو په پټه خوله له دې ځايه ولاړ
شه.

د دې خبري سره سم کاهن (عالم) غويی روان کړو.....
بزگر چغي وهي چې داسوله مامه بيا ياست، د ازماد روزی،
وسيله او د ژوند ملگری دی.

د ايبس غويي غوچل يې د ناوې رنگه ښائسته کړی
ؤ..... د لمر خدای پخپله خپل په وړانگو د دې غوچل (چي
دا وخت عبادت خانه وه) ښائست يو په دوه کړی ؤ..... د
عبادت خانې عالم او نور ملازمان بزرگ غويي ته يې غسل
ورکوو.

کم بخت داسو هم په معتبره غوچل کي ولاړ داسي يې دې
خلکو ته کتل لکه چې دی دا پوښتنه کوي چې..... تاسو
زه چېري راوستم؟

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

يو ملازم د پيو (شېډو) ډک لگن د دۀ په مخ کي
کېښودى..... داسو ټولي پئى (شېډې) چټي (صفا) کړې.
ملازم اووئيل! چي توبه خومره سيوک (وړى) غويى
دى..... ټولي پئى (شېډې) يې چټي (صفا) کړې.
د دۀ ملگري په خدا کي ورته اووئيل! چي ولي به يې نه
چټوي..... نوى نوى د لمر د خداى اولاد جوړ شوى
دى..... پخوانى عادت يې لا تر اوسه نه دى تللى.
ملازم په سنجيدگۍ سره! ياره اوس نو د دوى څخه څوک دا
پوښتنه وکړي چي د غويي عبادت کول د کوم ځاى عقل مندي
ده.

ملگري يې ورته اووئيل چي! وروره بله وار داسي خبره تر
خولي ونۀ باسي، که چا واورېدل نو خبر به دي نه وي.
ملازم بيا اووئيل! ناياره، دا واقعي د سوچ خبره
ده..... د دې قسمه عملياتو څخه ساده خلک خړه جوړول څه
معنا لري؟

يو عالم دا خبري اورېدلې، هغه د دوى څنگ ته راغى او په
ځواب کي يې ورته اووئيل! چي تاسو زموږ په مصلحتونو نه
پوهېږئ..... دا وخت نيم مصر زموږ په لاس کي دى.....
لوى لوى شاهان موږ ته باج (ټېکس) راکوي..... خبر يې
دا ولي؟

ولي چي اولس توهم پرست دى..... که اولس راپورته
شي، د علم رڼا وي خورې کړي، جهالت ختم کړي نو په دوى او
موږ کي څه فرق؟

پردي ماشوم

زړگی عليخېل

نو په دې زما خوږه وروره دا خبرې پرېږده، اولس بې وقوفه
کړه، په دې کې زموږ گټه ده.

ملازم پوښتنه ځينې وکړه! لاکن ما خو اورېدلي دي چې
کاهن اعظم (لوی عالم) په خپله د غويي د عبادت پرستۍ خاص
په حق کې نه دی؟

کاهن په ځواب کې ورته اووئيل!

زه په دې نه يم خبر، خو که داسې وي نو د هغه مازغه خراب
شوي دي..... هغه بايد چې له خپلې زمه واری، څخه لري
کړل شي..... داسې خلک د مصلحت او د ملکي مفاد
د ښمنان دي..... د هغه ختمول به د پرگتور
وي..... سبا جشن ايبس (د ايبس د زوکړې ورځ) دی،
موږ ته پکار دی چې د بزرگ غويي جلوس په دې درېي
راوباسو..... اولس په دهوکه کې ساتل تر دې ښه کار نشته.

په ښار کې جشن ايبس په دې جوش و خروش سره لمانځل
کېدی. سهار وختي داسو دې پر بنائسته بزرگ ايبس جوړ شوی د
عبادت خانې راووت..... د عقيدت مندانو يو سېلاب پرده
رامات شو..... دې پر وخت پس و جلوس ته دا موقع راغله چې
هغه روان شي..... د جلوس له مخه د عبادت خانې کاهنان (د
عالمان) په يوه نه پوهېدونکې ژبه يې ترانې وئيلې او روان
وو..... په کوڅو کې د پښې اېښودلو ځای نه و..... د کورو
پر بامونو ښځې او ماشومان ولاړ پر بزرگ غويي (داسو) باندي
يې گلان پاشل.

د داسو مالک (بزرگ) هم په دې ورځ د غوا (د داسو مور) د
خرڅولو د پاره ښار ته راغلی و..... هغه چې دا جلوس وليدو
نو د غوا سره يوې خواته او درېدو.

پردی ماشوم

زړگی علیخېل

داسو چي کله د دوی له څنگ سره تېرېدی نویې پر خپل مالک (بزرګر) او په موریې سترګي ولګېدې..... نابیره یې وروځ غاس تل..... کاهنانو (عالمان) د دۀ د نیولو ډېر کوشش او کړ..... خو هغه د دوی په لاس نه راغی..... بزګر دۀ (داسو) د هر کلي د پاره ورمخ ته شو او په زګېروي یې ورته او وئیل!

تۀ څومره بد نصیبه یې داسو! خلګ تا خپل خدای جوړول غواړي او تۀ یې چي له ما سره مینه کوي، او پر خپل بزرګ ژوند باندي تۀ و هغه طبعي ژوند ته ترجیح ورکوي؟
کاهن چي کله دا واورېدل نو په چغو شو! د دې کافر سرور پرېکړی..... دی زموږ د خدای توهین کوي.

د عقیدت مندانو یو هجوم پر دۀ رامت شو..... که پولیس نه وایې نو دې خلګو به واقعي دی وژلی وای.
پولیس دی د خلګو څه خلاص کړی او تهانې ته یې راوستی.

تهانه دار ورته وئیل!

پر تاد کفر الزام لګېدلی دی، تا بزرګ غویي ته د داسو په غلیظ نوم ورغږ کړي دي.

هو! د هغه نوم داسو دی، هغه زما غویي دی، دې خلګو زما غویي په بد ماشۍ له ما څخه راوستی.

تۀ بیا د بزرګ ایبس توهین کوي..... تهانه دار په غصه ورته او وئیل.

کومه خبره چي وه ما درته عرض کړه..... زۀ رښتیا وایم د دۀ نوم داسو دی.

پردی ماشوم

زږگی علیخېل

اې کم عقله هر ځای رښتیا نه وئیل کېږي.
نوته دا غواړې چې زه دلته درواغ او وایم؟
نا! خو بیا هم تاته دا حق نشته چې د نورو خلکو مذهبي
جذبات مجروح کړې.
دا نور څوک دي؟
موږ ټول، د دې ملت وګړي.
ولي زه د دې ملت وګړی نه یم؟
څه، څه دي او وئیل؟
تاسو مهرباني وکړې زما غویي ماته ځني راکړې.....
زه له دې ځایه ځم.
کم عقله کله چې د ملت خبره اوشي نو د هغه څه مراد یوه
خاصه طبقه، ستا رنگه غریب بزګر د ملت وګړی نه شي کېدای.
بزګريې د پولیس په حفاظت کي د کاهن اعظم (لوی عالم)
په مخ کي پېښ کړو..... هغه د څه سوال او ځواب پس
ورته او وئیل چې!
تا د حکمراني طبقې د جذباتو توهین وکړ..... دا تا
ښه نه وکړو.
ولي زما هیڅ جذبات نشته؟
ستا خبره هم پر خپل ځای ته ټیټېک ده..... خواته دانه و
پکار چې تا دا خلګ مشتعل کړي وای.
ښه! نوته غواړې چې زه په څه خبر نه خبر د دوی په عقیده
یقین وکړم.
نا، زما ګرانه نا..... زه دانه غواړم..... زه وایم
چي دا ژوند د مختلفو خوندونه څه ډک شوی دی.....
باطل د زرګونو کلونو څه د انسان په زړه کي خپل ځای جوړ کړی

پردی ماشوم

زړگی علیخېل

دی..... په دوی کي دومره صلاحیت نشته چي حق
وېژني..... که څوک د دوی له مخه د درواغو پرده لري
کول او غواړي نو دوی فوراً د هغه د سرد ماتولو پسې را روان
شي..... زه تاد دې ظالمانو بچ کول غواړم..... وایه
زه ستا څه مدد کولی شم؟

زه نه غواړم چي ته زما د پاره ځان و سختو ته مخامخ
کړې..... بزگورته او وئیل.

زه د دې خود فربه ژوند څخه بېزاره شوم..... زه له
مرگه نه وېرېږم..... ولي چي وجدان او ضمير فتح کول
حقيقي ژوند دی.

د دې وئیلو سره سم کاهن اعظم (لوی عالم) خپله رسمي او
روایتي چینه وباسي او یوې خواته یې وغورځوي..... بزگرد
ځان سره کړي او سیدها عبادت خانې ته ولاړ شي.....
کاهنان د بزرگ ایبس ترانې وایي.

کاهن اعظم (لوی عالم) پر منبر ودرېږي او په اوچت غږ
خلک مخاطب کړي.

زما بچو! هغه وخت راغی چي زه نن ستاسو مخ ته د زړه
خبره او کړم..... د دې خبري سره یې حکم او کړ چي پردي
لري کړی..... د پردو په اخواد بزرگ غويي (داسو) غوځل
وي، چېرې چي نور غويي هم تړل شوي وي..... داسو د ټولو
غوايو په منځ کي پریوه جگ ځای ولاړ وي..... کاهن
اعظم (لوی عالم) دده خواته په اشاره او وایي چي!

دا داسو دی..... چي تر پرونه پوري یو عام غویی
ؤ..... او نن زموږ خدای دی.

زږگی علیخېل

پردی ماشوم

مورته پکار دی چي دده عبادت او کړو او دده قرب حاصل کړو.

جذباتي کاهنانو کاهن اعظم (لوی عالم) و نورو خبرو ته پرې نښودی..... د هري خوا څخه پر کاهن اعظم (لوی عالم) باندي رافات شول.

بزگردې موقع څخه گټه ترلاس کړه او د هغه حای یې ځان اوباسو.

خو!

کاهن اعظم (لوی عالم)؟

پای

ماخذات

- (۱) افسانه؛ پرایه بچه.....فارسي ليکوال..... جلال آل احمد.....اردو ترجمه.....بزل حق محمود.....
ماخذ کتاب.....محرم راز
- (۲) افسانه؛ ماں..... فارسي ليکوال.....جهانگیر جلیلی.....اردو ترجمه.....پروفیسر قاضي فضل حق محمود (مرحوم).....
ماخذ کتاب.....محرم راز
- (۳) افسانه؛ عاشق صادق..... فارسي ليکوال.....میر جعفر حجازی.....اردو ترجمه..... پروفیسر فضل حق محمود (مرحوم).....
ماخذ کتاب.....محرم راز
- (۴) افسانه؛ دم واپسی.....فارسي ليکوال..... مستوره افشار.....ماخذ کتاب.....مجله فارسي.....ستارگان سیاه
- (۵) افسانه؛ جهان، بوره، بوتل..... فارسي ليکوال..... علي دشتي.....اردو ترجمه.....پروفیسر فضل حق محمود (مرحوم).....
ماخذ کتاب.....محرم راز
- (۶) افسانه؛ لقب..... فارسي ليکوال..... سعید نفیسی.....اردو ترجمه..... حامد حسن قادري.....ماخذ کتاب.....ایراني جدید افسانہ
- (۷) افسانه؛ خادمہ.....روسي ليکوال..... چخوف..... اردو ترجمه.....سعادت حسن منٹو..... ماخذ کتاب.....روسي ادب کی شاہکار

پردي ماشوم
(۸) افسانه؛ مقدس پيل..... فارسي ليکوال..... عبدالرحمن
فرامرزي..... اردو ترجمه..... پروفيسر فضل حق محمود
(مرحوم)..... کتاب..... محرم راز

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library